

Jiří Růžička

Obsluhovala jsem premiéra

velmi seriózní pohled pod sukně nejvyšších politiků

scénář konverzační i divadelní komedie

Všelidová demokratická strana vládla zemi čtyři roky. Nyní musí opět zvítězit ve volbách, aby si své postavení udržela. Jak ale zaujmout voliče, když opozice má v rukou všechny trumfy? Premiér Tomáš Fuk, ač plně vytížen vládnutím, nakonec najde řešení i obět'.

jiri0ruzicka@gmail.com

osoby:

Tomáš Fuk – premiér a předseda VDS (Všelidové demokratické strany)

Richard Mohyla – první místopředseda VDS a ministr vnitra

Jan Netřesk – Fukův poradce

Renáta Hodinová – poslankyně VDS

František Xaver Nebeský – televizní zpravodaj

Antonín Malina – poslanec VDS

Marie Němcová – uklízečka a prodavačka v kantýně

dětský pěvecký sbor (zhruba šest členů)

kameraman, osvětlovač, asistentka, novináři

prostředí:

1) pracovna premiéra Fuka

2) chodba na úřadu vlády se schodištěm

3) malý bufet pro úředníky

4) umývárna

hudba a cappella:

dětský pěvecký sbor

O b r a z 1 . **Pracovna premiéra** **den**

Netřesk, Mohyla, Malina a Hodinová stojí v premiérově kanceláři jako vojáci při nástupu. Kolem nich majestátně přechází Tomáš Fuk. Jen pozorný divák si všimne malého mikrofonu v jeho klopě. Se vší vážností pronáší:

Fuk:

Kolegové, mám pro vás dvě zprávy, jedna je špatná, a ta druhá taky.

Malina vyhrkne:

Malina:

Nejdřív tu špatnou, pane premiére.

Fuk:

Volby se blíží. To je ta první. A ta druhá? Voličské preference naší Všelidové demokratické strany povážlivě klesají.

Všichni ve tvaru rázem zesmutní, i když se snaží nedat to najevo. Premiér Fuk je chvíli nechá smažit ve vlastní šťávě, pak poněkud roztaje.

Fuk:

Abyste neřekli, že vás jenom deprimuji, přece jen se mi podařilo sehnat jednu dobrou zprávu: V zoo se narodilo slůně Bimbo. Sice hned zalehlo ošetřovatele, ale jinak se má celkem k světu.

Nálada ostatních je však stále na bodu mrazu.

Netřesk:

Co s tím budeme dělat?

Fuk:

Už nic, ten nešťastný ošetřovatel měl

včera pohřeb.

Mohyla:

Přece se nenecháme jen tak
vystěhovat ze Strakovy akademie.

Fuk:

To nebude nutné, Bimbo má v zoo
dostatečně velký výběh.

Všichni v řadě se po sobě útrpně
ohlédnou.

Netřesk slušně upozorní Fuka:

Netřesk:

Mluvíme o volbách, pane premiére.

Fuk je náhle pln odhodlání:

Fuk:

Vidíte, málem bych zapomněl.
Volby. Vítězství bude naše.

Netřesk:

Bud'me realisté, pane premiére.

Fuk přechází před nastoupenými
činiteli a hrdě oznamuje:

Fuk:

Jen si nemyslete, já na premiérském
křesle nelpím. Klidně se mohu živit i
pocitivě. Například v zoo teď shánějí
nového ošetřovatele slonů.

Poradce Netřesk sklopí hlavu a
vyhasle dodává:

Netřesk:

Možná to tak bude lepší, pane
premiére.

Jenže Fukovo odhodlání sílí. Premiér
přidává na hlase:

Fuk:

Přesto volby musíme vyhrát! Kvůli
manželce. Nechce se stěhovat z
Kramářovy vily. Zvykla si tam. Už
trefí sama i do kuchyně.

Fuk si sedá ke stolu a z šuplíku vyndává walkman se sluchátky.

Fuk zcela ignoruje připomínky.

Mohyla, Malina, Netřesk a Hodinová se mají k odchodu. Fuk si už nasazuje sluchátka, když tu se ještě zarazí a rozvážně pronese:

Poslanec Malina se na něj obrátí a se srdcem na dlani pronese:

Fuk vzteky vyskočí ze židle a zařve:

Malina, Hodinová, Mohyla a Netřesk rychle odcházejí z kanceláře.

Mohyla:

Ale to nepůjde tak snadno, pane premiére.

Fuk:

Beru jenom vítězství. Odchod. Mám práci.

Fuk:

Ještě moment. Moc dobře vím, že jeden z vás donáší novinářům. Ale já ho vypátrám a usvědčím, a pak si nepřejte ten kravál.

Malina:

To my si nepřejeme, pane premiére. Nám úplně stačí, jak jste vyváděl, když vás obvinili z členství v Lidových milicích.

Fuk:

Ven!

O b r a z 2 .
Chodba
den

Z pracovny premiéra Fuka kvapně vycházejí Hodinová, Netřesk, Mohyla a Malina. Jdou do svých kanceláří.

Proti dveřím od Fukovy pracovny stojí zhruba šest dětí. Před sebou na zemi mají kasičku a seriózně zpívají:

Nyní je na chodbě jen pěvecký sbor.

Z dále přichází uklízečka Němcová s koštětem a kýblem vody. Zvolna si to šine k premiérově kanceláři.

Němcová prošla kolem zpívajících dětí. Nedůvěřivě si je přeměří pohledem a suše dodá:

Klepe na dveře s cedulkou: Tomáš Fuk - předseda vlády. Nikdo se neozývá. Zaklepe ještě jednou.

sbor:

Vlast nám vzkvétá jako kvítí,
otvírá svůj rodný klín,
lidé si už nezávidí,
krade se tu čím dál míň.

sbor:

To je práce politiků,
rozum mají v malíčku,
není snadná tahle práce,
z prdu dělat kuličku.

sbor:

Pomožme jim, plat' me daně,
s láskou k vlasti bezuzdnou,
zajistí nám klidný spánek,
pokud sami neusnou.

Němcová:

A chudák uklízečka aby to zase sama vodřela.

O b r a z 3 .
Pracovna premiéra
den

Premiér Fuk sedí u stolu a plně se soustředí na výuku anglických frází: na uších má sluchátka, oči přivřené, hlavu v dlaních.
Fuk si pro sebe pomalu říká,
přepečlivě vyslovuje:

Fuk:
Promise the moon – slibovat hory
doly. After us the deluge – po nás
potopa.

Uklízečka znovu buší na dveře, ale Fuk ji neslyší. Vchází tedy bez vyzvání. Pokládá na zem kýbl a koště. Jde blíž k Fukovi a prohlíží si obal kazety, kterou právě dotyčný poslouchá. Svěřuje se divákům:

Němcová:
Angličtina pro státníky – limitovaná
edice.

Někdo další buší na dveře, ale Fuk nikoho nevnímá a dál opakuje fráze:

Fuk:
Drink his health – pít někomu krev.
Made to be broken – sliby, chyby.

Uklízečka mu klepe na rameno.

Němcová:
Pane premiére, někdo klepe.

Fuk se lekne. Sundává sluchátka.
Chová se odtažitě.

Fuk:
Kdo jste a co tu chcete?

Němcová:
Už čtyři roky tu dělám uklízečku a
přišla jsem vám uklidit.

Fuk poněkud zjihne.

Fuk:

Přirozeně, jak jinak. Pozdravuje vás manželka a děkuje za ty meruňkové knedlíky. Moc jsme si na nich pochutnali.

Němcová se zarazí.

Němcová:

Jaký knedlíky? To si mě s někým pletete.

Fuk:

Tak ať, já stejně sladké nerad.

Fuk odsekne a znovu si nasadí sluchátka. Němcová ho plácá po rameni.

Němcová:

Někdo klepe, pane premiére.

Fuk opět sundá sluchátka. Podezíravě si prohlíží uklízečku.

Fuk:

Akorát nevím, odkud znáte moji ženu.

Opět někdo klepe. Uklízečka ukazuje na dveře a přidává na důrazu:

Němcová:

Pořád někdo klepe!

Teprve teď Fuk pochopí. Razantně volá ke dveřím:

Fuk:

Come In! Dále!

Přichází trochu vyjevený poradce Netřesk. V ruce svírá nějaké desky.

Netřesk:

Už jsem se lekl, že se vám zas něco stalo, pane premiére.

Uklízečka začíná mýt podlahu. Fuk vstává od stolu a pomalu jde k

oknu. Hovoří rozvážně, státnicky:

Fuk:

Můžete být klidný, pane poradče, hrozba defenestrace je zažehnána.

Netřesk se uklidňuje.

Netřesk:

Znamená to snad, že jste podpořil rebelující zdravotníky, učitele, železničáře, zemědělce a úředníky?

Fuk:

Nikoliv, jen jsem si nechal dát do oken mříže.

Fuk se dívá na mříže. Hledí z okna dolů.

Fuk:

Copak tam dělají ti lidé?

Fuk ukazuje dolů před dům. Netřesk, který doposud stál uprostřed místnosti, jde k němu. Spolu se dívají z okna.

Netřesk:

Demonstrují.

Fuk:

Proč skandují "nalejvej, nalejvej"? Mám snad dneska narozeniny?

Netřesk hovoří bez emocí:

Netřesk:

To není "nalejvej, nalejvej", ale "padej ven, padej ven", pane premiére.

Fuk se lekne a odstoupí od okna, jako by se bál ostřelovačů.

Fuk:

Ještě že už mám ty mříže.

Poradce Netřesk hledí smutně dolů. Zřejmě s demonstranty sympatizuje.

Netřesk:

Lidem se nelíbí, že chcete zprivatizovat Boubínský prales.

Fuk chodí po pracovně a razantně argumentuje:

Fuk:

Prosím? Spíš by měli být rádi, že tam konečně někdo uklidí ten příšerný svinčík.

Netřesk věnuje divákům žalostný pohled. Naléhá na Fuka:

Netřesk:

Nechci být dotěrný, pane premiére, ale Boubín je naše národní přírodní rezervace.

Fuk objevně zvolá:

Fuk:

Tomu říkám geniální nápad: povýšit bordel na národní zájem!

Uklízečka zvedne hlavu od práce a otráveně promlouvá k divákům:

Němcová:

Tady holt můžete uklízet od rána do večera, a stejně tu pořád něco smrdí. Kámošky mi tenhle kšeft záviděj, ale já z něj nejsem dvakrát nadšená.

Fuk si sedá ke stolu a zklidňuje se. Netřesk truceje u okna.

Fuk:

Státní rozpočet potřebuje každou korunu. A firma Uran a. s. nabídla za Boubín 20 miliard korun!

Netřesk:

Nechci vypadat jako nějaký rejpal, ale stavět v chráněném Boubíně mezisklad jaderného paliva, to je opravdu silná káva.

Fuk dává Netřeskovi pokyn, aby se posadil. Ten tak neochotně činí.

Nazlobený Fuk skočí Netřeskovi do řeči:

Netřesk kroutí hlavou, naléhá:

Fuk se rozčílí, až se Netřesk lekne.

Záhy však zjihne a ubere na hlase. Najednou vzbuzuje soucit.

Uklízečka myje podlahu a hlasitě hovoří, aby ji slyšeli i politici:

Fuk a Netřesk si jí nevšímají.

Fuk:
Celý projekt je naprosto bezpečný. Ředitel firmy Uran za něj ručí krkem svojí tchýně.

Netřesk:
Ale ekologičtí aktivisté...

Fuk:
Žádná radioaktivita nehrozí! A kdyby přece, zlikviduje kůrovce v celé Šumavě, a o to jde především.

Netřesk:
Ale pro hodně lidí je Boubín něco jako korunovační klenoty.

Fuk:
Takové srovnání si vyprošuji! Korunovační klenoty bych přece nikdy neprodal.

Fuk:
Úplně stačí, že jsme je především zastavili.

Němcová:
Nic jsem neslyšela. Jsem jen stará hluchá uklízečka, která si hledí akorát hadru a koštěte.

Netřesk:
Přesto minulý měsíc vzrostl deficit státního rozpočtu o dalších 50 miliard korun. Navrhuji odložit výplaty důchodů.

Fuk náhle zabouří. Netřesk se lekne.

Fuk:

Promiňte, pane poradče, ale k takové nemorální zlodějně se nemíním snižovat!

Fuk se opět zklidňuje.

Fuk:

Úplně stačí, že jsme to tak praktikovali už dvakrát.

Netřesk:

Tak to tak budeme praktikovat i potřetí. Senioři jsou staří a neohrabaní, nemají sílu se bránit.

Němcová švihne hadrem o zem, až to pleskne. Fuk se po ní ohlédne.

Fuk:

Ale to by bylo od nás příliš kruté. Raději oprášíme pracovní soboty.

Netřesk:

To nestačí, pane premiére. Ve státní kase chybí rovných 900 miliard korun.

Premiér překvapeně pohlédne na svého poradce Netřeska, vyvalí oči.

Fuk:

Prosím?

Netřesk:

Ministr financí se kvůli tomu zhroutil. Sekretářka mu musela dávat umělé dýchání.

Uklízečka domyla podlahu. Obrací se na diváky:

Němcová:

V koši po nich zbyly dvě lahve od vína a pár okoralých chlebičků.

Uklízečka si bere náradí a odchází. Fuk se najednou nečekaně rozzáří:

Fuk:
900 miliard! Takové číslo si
zapamatuji i já.

Netřesk jeho radost nesdílí.

Netřesk:
Obávám se, pane premiére, že voliči
také. Jak chcete vyhrát volby s
takovým dluhem?

Fuk:
To jste v pěkném průšvihů.

Netřesk:
Já? Vy jste premiérem této země.

Fuk:
Jen se na mě nevymlouvejte. Přece
nemohu číst všechny papíry, které mi
dáte podepsat.

Zvoní telefon. Fuk zvedá sluchátko:

Fuk:
Tomáš Fuk.

Telefonát premiéra nabudí, má vztek:

Fuk:
Cože? Tak vy už to víte? To je
obyčejný novinářský hyenismus!

Fuk švihne se sluchátkem. Vadne.
Sklesle přiznává:

Fuk:
Volala televize. Těch 900 miliard
budou mít jako první zprávu.

Netřesk:
Kdepak, v Čechách nic nezatajíte.
Ani dech.

Fuk hrozí rukou.

Fuk:
Ale až já chytím toho
bezcharakterního lumpa, který jim to
vyslepičil..., za trest z něho udělám

ministra bez portfeje.

O b r a z 4 .
Umývárna u toalet
den

Uklízečka Němcová lije špinavou vodu z kýble do umyvadla. Černá tekutina cáká a pění. Němcová se tváří znechuceně.

Němcová:

Takový špíny je tady, to je hrůza.

Nečekaně a tajuplně promluví ministr vnitra Mohyla. Teprve teď si všimneme, že stojí vedle Němcové, u druhého umyvadla, a myje si ruce.

Mohyla:

Tak teď už to tedy víte, paní Němcová. A předpokládám, že si to necháte pro sebe.

Němcová ho razantně odbude:

Němcová:

Prosim vás, kdo by se chtěl bavit o takovym svinčíku.

Mohyla zavře vodu. Před zrcadlem si upravuje vlasy a pokračuje:

Mohyla:

Jak myslíte. Ale až to na nás někdo vytáhne v předvolebním boji, hned budeme vědět, odkud vítr vane.

Mohyla odchází pryč se zdviženou hlavou.

Němcová na něj nechápavě zírá. Tázavě mrkne do kamery.

O b r a z 5 .
Pracovna premiéra
den

Premiér Fuk se učí angličtinu pro státníky. Na uších má sluchátka, přivírá oči a pomalu si opakuje fráze:

Fuk:
As lazy as a pig - líný jako prase.

Z chodby sem doléhá dětský zpěv:

sbor:
Plesy, bály, ohňostroje,
šťastný život, o tom to je.

Někdo klepe, ale Fuk neslyší.

Fuk:
Be a poor tool - mít obě ruce levé.
Workshy - štítící se práce.

Přichází poradce Netřesk. V rukou svírá nějaké desky. Zakřičí, aby ho Fuk přes sluchátka slyšel:

Netřesk:
Pane premiére!

Fuk se lekne a sundá si sluchátka.

Fuk:
Copak se děje?

Netřesk už hovoří tiše, bez emocí:

Netřesk:
Mám pro vás ten slíbený projev ke dni osvobození.

Fuk:
Doufám, že nezneužívá památku našich bojovníků k předvolebnímu boji.

Netřesk:
V žádném případě. Akorát je v něm uvedeno, že kdyby ještě dneska partyzáni žili, určitě by volili VDS.

Pokládá před Fuka na stůl desky s papíry. Přitom jen tak mimochodem pronese:

Fuk vyskočí z křesla. Vzteká se:

Netřesk se zastavuje v půli cesty. Po chvílce váhání pohlédne premiérovi do tváře a rezervovaně pronáší:

Přichází ministr vnitra Mohyla. Netřesk jde ke dveřím. Fuk na něj volá:

Netřesk se naposled ohlédne, než odejde z kanceláře.

Z chodby sem dolehne dětský zpěv:

Ještě nazlobený Fuk si sedá a obrací

Fuk:
S tím můžu jenom souhlasit.

Netřesk:
A taky byste měl vědět, že naše preference klesly na hranici volitelnosti.

Fuk:
A to mi říkáte jen tak? Zrovna vy, který tak vehementně brojil proti koalici s Šancí pro deset milionů?

Netřesk:
Strana, která slibuje prémie k důchodům, konfiskaci majetku zlých lidí a bílé Vánoce, pro mě není vhodný koaliční partner, pane premiére.

Fuk:
Ale volit ji chce 10 procent lidí! Mohli jsme se s ní svézt.

Netřesk:
Nebo ona s námi.

sbor:
S tím si vláda poradí, v libovolném pořadí.

se na Mohylu:

Fuk:

Doufám, pane ministře, že aspoň vy mě dokážete potěšit.

Mohyla stojí uprostřed místnosti. Je smutný.

Mohyla:

To nevím, pane premiére, ale zkoušet to nebudu. Mám pro vás špatnou zprávu.

Fuk se teatrálně zamyslí, jako by to celé považoval za zábavnou hru.

Fuk:

Schválně, nechte mě hádat. Skončila rybářská sezona?

Mohyla:

Ne.

Fuk se opírá rukou o bradu a nahlas přemýšlí:

Fuk:

Moje manželka zas zabloudila v Kramářově vile?

Mohyla:

Samá voda, samá voda.

Mohyla zvadne a sklopí hlavu.

Mohyla:

Volali z Novoměstské nemocnice. Ztratili ministra zdravotnictví.

Fuk se zarazil. Nic nechápe, tázavě hledí na diváky.

Fuk:

Ztratili?

Mohyla:

Bohužel, pane premiére.

Fuk vstává od stolu a zvolna přechází po kanceláři. Usilovně přemýšlí.

Když Fuk domluví, stojí zrovna před Mohylou. Vzájemně si hledí do očí.

Fuk se uklidní a jde si sednout. Mohyla nehne brvou, smutně oznámí:

Fuk je zmatený; chvílku smutní, tápe, pak opět vyskočí ze židle a našťavaně se ptá:

Dojatý ministr vnitra Mohyla hovoří:

Nervózní Fuk přechází po místnosti.

Fuk si sedá a Mohylovi naznačuje, aby se také posadil. Uklidňují se.

Fuk:

Já dokážu pochopit, když prezident ztratí hlavu, nebo když se ze státního rozpočtu ztratí 70 miliard, ale aby se ministr ztratil v nemocnici...

Mohyla:

Taky jsem tomu nerozuměl, pane premiére, ale pak mi to vysvětlili.

Fuk:

Ať hledají dál. Však on se jim rád ozve, až dostane hlad.

Mohyla:

Ministr zdravotnictví zemřel.

Fuk:

A kdy se jim tedy ztratil? Dozvím se už konečně, jak se to stalo?

Mohyla:

Zrovna vysvětloval, proč se ruší tamní jednotka intenzivní péče, a najednou dostal infarkt.

Fuk:

Infarkt? Vždyť byl zdravý jako řípa!

Mohyla:

Skonal při převozu na nejbližší jednotku intenzivní péče.

Fuk:

Dobře, už rozumím. Co navrhuje, pane ministře?

Mohyla:

Zřídit ve Strakově akademii jednotku intenzivní péče.

Fuk se ušklíbne.

Fuk:

Ale pane kolego, to přece není koncepční řešení.

Mohyla se nadechne a pokračuje s ještě větším odhodláním:

Mohyla:

A před voliči všechno ututlat. Nikdo se nesmí dozvědět, že zemřel další ministr zdravotnictví.

Fuk se šibalsky usměje.

Fuk:

To už se mi líbí víc. Ostatně veřejnost si dodnes myslí, že předchozí ministři zdravotnictví jsou na stáži v Austrálii, kde zkoumají vliv kapsářů na klokaní populaci.

Mohyla:

A co kdyby ministr zdravotnictví odletěl, dejme tomu, do Jihoafrické republiky, aby tam vyvíjel sérum proti vzteklině?

Fuk:

Dobrý nápad. I když mu budu do smrti vyčítat, že mě nevzal sebou.

Mohyla se nechápavě ohlédne po divácích.

Fuk se zarazí. Najednou skoro šeptá:

Fuk:

Jen jestli nás někdo neposlouchá. Tady člověk nikdy neví.

Opatrně jde ke dveřím, aby se přesvědčil, že za nimi nikdo neposlouchá. Jak je otevře, rovnou před ním se objeví dětský pěvecký sbor. Děti se ihned rozezpívají:

sbor:

Hospodářství vstalo z mrtvých,
peněz, práce máme dost,
proto jsme sem všichni přišli,
zazpívat vám pro radost.

Vylekaný Fuk si s hraným úsměvem poslechne zpěv a zavře dveře. Když se vrací zpátky ke stolu, ještě zaskočen přiznává:

Fuk:

To je zvláštní, úplně jsem zapomněl,
o čem jsme hovořili.

Mohyla:

Jestli vás ty děti ruší, nechám je
vyhodit.

Premiér Fuk se skloní k Mohylovi a nazlobeným pološeptem mu sděluje:

Fuk:

To snad nemyslíte vážně, teď před
volbami? Dítě je symbol míru, lásky
a sociálních jistot.

Mohyla:

Ale někdy dokáže pěkně naštvat.

Fuk:

Sám jsem jim dovolil, aby tu
vybíraly peníze na útulek pro
opuštěné učitele.

To už zvoní telefon.
Premiér si sedá za stůl a zvedá
sluchátko:

Fuk:

Tomáš Fuk.

Telefonát Fuka rozzlobí.

Premiér třísknul sluchátkem.
Lomcuje jím vztek:

Fuk:
Už zase vy? ... Cože? Takové
nesmysly vykládejte holubům! Ne!
Sbohem!

Fuk:
Zase ten Nebeský z televize! Už vědí
o ministrově smrti.

Mohyla:
Dobře, že jste nic nepřiznal.

Fuk:
Chtěl po mně čestné pionýrské.
Taková drzost!

Mohyla:
Asi vás zkoušel.

Fuk:
Vždyť mě z pionýra vyhodili!

Ministr vnitra Mohyla vyhrkne pln
obdivu:

Mohyla:
Takže vy jste vlastně disident?

Fuk se napačuje:

Fuk:
Ano. Naší pionýrské vedoucí jsem
schválně postavil stan na mraveništi.

Mohyla s úlevou spráskne ruce:

Mohyla:
Výborně. Založíme na tom
předvolební kampaň. Charakter
táhne.

Premiér Fuk ale zvažní. Upřeně se
dívá Mohylovi do očí. Hovoří
nezvykle hlubokým hlasem:

Fuk:
Když už jsme u toho charakteru,

komu jste ještě řekl o té ministrově smrti?

Mohyla se cítí být dotčen. V přívalu emocí mu trochu přeskakuje hlas:

Mohyla:
No dovolte! Samozřejmě že nikomu!

Fuk hledí nedůvěřivě ke stropu.

Fuk:
Jen aby. Ono totiž pod svícnem bývá největší tma.

Mohyla dodá se zadostiučiněním:

Mohyla:
Ale zas je tam nejvíc vosku.

Fuk se zarazí, nechápavě pohlédne na diváky.

O b r a z 6 .
Chodba
den

Uklízečka Němcová myje schody.
Při práci se svěřuje divákům:

Němcová:

Věřili byste, že někdy vstoupím do
Strakovy akademie hlavním
vchodem? Úklid dělám jako
vedlejšák, jinak prodávám v bufetu.

Kolem jde po schodech nahoru
poslanec Malina s lejsky v podpaždí.
Je zamyšlený. Mechanicky pozdraví:

Malina:

Dobrý den.

Jde dál. Němcová se za ním otočí,
pomalu vstává s hadrem v ruce.

Němcová:

Dobrý, pane Malina, dobrý. Jestlipak
už víte, jaký hrozný neštěstí potkalo
ministra zdravotnictví?

Malina se zarazí. Vráť se
k Němcové. Hoří zvědavostí, ale
předstírá sečtělý klid.

Malina:

Samozřejmě že vím. A jaká je vaše
interpretace?

Němcová:

Klepla ho pepka.

Malina:

Pepka? Tu neznám.

Němcová:

Dostal infarkt. V nemocnici na něj
neměli inštrumenty, tak jim tam
umřel pod rukama.

Němcové kape voda z hadru.
Malinu ta zpráva upřímně zaskočila.

Malina:

To je hrozné. Zůstaly po něm dvě děti a překrásná žena.

Němcová:

Holt boží mlýny melou pomalu, ale jistě.

Němcová švihne hadrem o zem.
Malina se zasní. Dívá se kamsi před sebe a s úsměvem hovoří:

Malina:

Budu ji muset zase navštívit, aby na tu tragédii nebyla tak sama.

Němcová poklekne a dál myje schody. Hovoří k divákům:

Němcová:

To už je v poslední době třetí mrtvej ministr zdravotnictví. Mně věřte, já vim všechno. Dělán na úřadu vlády.

Oba si melou svou. Vzájemně se nevnímají.

Malina:

Má tak pevné a malé hýždě. Úplně vidím, jak se jí teď při pláči natřásají.

Němcová:

Si o to koledovali, tak teď to maj. Jó, s doktorama není radno si zahrávat. Ty držej při sobě.

Malinův hlas zhrubne:

Malina:

A fakany dáme k babičce. Ať si s nima užije.

Uklízečka Němcová ždímá hadr a obrací se na poslance Malinu:

Němcová:

Těžko teď seženou novýho ministra zdravotnictví. Nebo vy snad někoho takovýho znáte?

Malina se najednou rozzáří.
V radostné euforii se chytá za hlavu.
Chvilku se zapomíná přetvařovat.

Nadšený Malina vybíhá po schodech
nahoru. Ještě se otočí a zpátky volá:

Místo odpovědi se rozezpívá dětský
sbor, který stojí pár metrů od něj,
proti dveřím Fukovy pracovny:

Poslanec Malina dojde k dětem, které
právě dozpívaly. Jedno děcko před
ním chrastí pokladničkou. Poslanec
nasadí profesionální úsměv.

Místo placení pohladí dvě děti
po vlasech a na vysvětlenou dodá:

Malina chvátá pryč.

Malina:
No jo vlastně! Zním! A jak je
šikovný! Omluvte mě, prosím.

Malina:
Nevíte náhodou, kde bych sehnal
Domácího lékaře?

sbor:
Stoupat vzhůru v kariéře,
jen málokdo to tuší,
není snadné, proto polkni,
než zalehnou ti uši.

Malina:
Kdepak děti, budoucnost našeho
národa.

Malina:
Do smrti bych si vyčítal, kdybych
vás tu rozmazloval penězi.

O b r a z 7 .
Bufet
den

Usměvavá prodavačka Němcová se chystá obsloužit poněkud zdrchaného premiéra Fuka, který se opírá o pult.

Němcová:
Co to bude, pane premiére?

Fuk:
Jednu velkou vodku.

Němcová nalévá vodku.

Němcová:
Ale copak, copak, obvykle chodíte jenom na malou.

Fuk:
Dneska musím na velkou. To víte, blíží se volby...

Němcová:
V novinách psali, že nemáte šanci vyhrát. Prej jste se ve vládě zadlužili, a to voliči neodpouštěj.

Do bufetu přichází poslankyně Hodinová. Dojde k pultu a poslouchá.
Němcová staví před Fuka na pult nalitou vodku.

Fuk:
Novináři jsou největšími nepřáteli lidstva.

Němcová:
Dostanu dvanáct korun.

Fuk si otráveně sahá si do kapes.

Fuk:
Co? Vy po mně chcete peníze? Teď když se mi pomalu rozpadá vláda pod rukama?

Uklízečka Němcová se přestává
usmívat, přitvrzuje:

Němcová:

To říkáte pořád. Už mi visíte 658
korun.

Němcová zabavuje Fukovi nalitou
skleničku. Premiér Fuk se dál šacuje.

Fuk:

Uvědomte si, že v reprezentačním
fondu chybí dva miliony 350 tisíc
korun. A to nepočítám náklady na
výjezdní zasedání v Keni. Na safari
nám shořel džíp.

Hodinová promluví klidným hlasem:

Hodinová:

Já to platím.

Z Němcové je rázem ochotná a
usměvavá prodavačka. Také Fuk se
rozzáří.

Fuk:

V tom případě si dám ještě ty ústřice.

Němcová se zarazí, tápe.

Němcová:

Ústřice?

Fuk:

Miluji ústřice. Zabalte mi dvě. Tady
je máte vystavené.

Fuk ukazuje na prosklený pult.
Němcová suše vysvětluje:

Němcová:

To jsou laskonky. Upadly mi na zem
a vyválely se v prachu, tak je
prodávám se slevou. Nedáte si?

Premiér Fuk se ušklíbne.

Fuk:

Děkuji, já sladké nerad.

Hodinová:

Němcová podává Fukovi vodku a
Hodinové nalévá víno.

Fuk si bere panáka a kvapem odchází
k jednomu ze stolů.
Do bufetu přibíhají dvě děti ze
souboru a staví se do fronty.
Hodinová platí. Ženy se dávají do
hovoru plného něhy a pochopení:

Zatímco obě dámy si u pultu
povídají, Fuk vypil panáka a začtl
se do projevu, který mu dal poradce
Netřesk. Není jím příliš nadšen.

Mně dejte dvě deci bílého.

Němcová:
Vy jste učiněnej poklad, paní
poslankyně. Škoda že ve vládě
nejsou samý ženy.

Hodinová:
Taky mě to mrzí. Víte, já jsem
ochotna třeba mít i děťátko, kdyby si
to v public relations přáli.

Němcová:
Vládě chybí ta..., no..., ženská něha a
přirozená krása.

Hodinová:
Všechno jsem schopna nabídnout,
jen kdyby mě premiér chtěl. Už nyní
mám svůj fanklub.

Němcová:
Ale neříkejte.

Hodinová:
Vznikl jako frakce klubu
nevidomých. Zrovna včera jsem od
nich dostala krásný dárek, krabici
voňavých mýdel.

Němcová:
Takže vám už nic nebrání, abyste je
začala používat.

Němcovou polil pocit blaženosti.
Culí se, je celá nesvá.

Poslankyně Hodinová se nadřazeně
usměje, čapne sklenku vína a odejde
ke vzdálenějšímu stolku.
Ponížená Němcová se ušklíbne a
začne obsluhovat děti ve frontě.

Do bufetu přichází Netřesk. Jde k
pultu, kde si hodlá něco koupit.
Nazlobený Fuk na něj volá:

Premiér Fuk mává popsány
papíry.
Poradce Netřesk vzdává nákup a
v očekávání průšvihů míří k Fukovi.

Fuk se zlobí:

Hodinová:

Holt, nemáme to jednoduché, my,
profesionální političky. Víte, že vám
docela závidím?

Němcová:

Ale jen se nedělejte, paní
poslankyně.

Hodinová:

Prosté, nevzdělané a bezvýznamné
ženy musí být přece v životě
mnohem šťastnější.

Fuk:

Á, pan mluvčí! Jdete mi rovnou do
rány. Co je tohle za legraci?

Netřesk:

To je seriózní projev. Ale jestli
chcete, příště vymyslím něco pro
zasmání.

Fuk:

Vy si opravdu myslíte, že před
volbami budu kydat hnůj na vlastní
vládu?

Fuk dá Netřeskovi najevo, aby se posadil ke stolu. Ten poslechne:

Netřesk je zaskočený. Přes stůl nahlíží do projevu v deskách.

Premiér Fuk hledí kamsi vzhůru a vzletně hovoří:

Děti už nakoupily a nyní se smíchem odbíhají pryč. Poradce Netřesk se natahuje pro desky, už v nich skoro listuje.

Dřív než se Netřesk stačí zorientovat v projevu, Fuk mu bere desky a ukazuje pasáž v textu.

Konečně se Netřesk zmocnil desek. Spatřil titulní stranu projevu a hned je mu vše jasné. Kaje se:

Netřesk:
Nic není vyloučeno, pane premiére.

Fuk:
Četl jste ten pamflet? To už není kritika, ale paranoidní svinstvo!

Netřesk:
Moment, to musí být nějaký omyl.

Fuk:
Nebo spíš sabotáž. Moje vláda přece dokázala tolik věcí. Je toho celá řada... Teď momentálně si na nic nevzpomínám.

Netřesk:
Jste příliš skromný, pane premiére.

Fuk:
A už vůbec nechápu, proč bych měl v květnu lidem přát šťastný nový rok.

Netřesk:
Moc se omlouvám, to je omyl. Dal jsem vám pět let starý projev. Tenkrát jsme byli ještě v opozici a projevy jste si psal sám.

Fuk najednou ožívá. Netřeskovi vytrhne desky z rukou a s velkou úctou listuje popsanými papíry.

Fuk:

Opravdu? Tohle že jsem sám vymyslel a dokonce četl lidem? A co oni na to?

Netřesk:

Dali vám ve volbách tolik hlasů, že jste mohl sestavit vládu.

Premiér Fuk se začíná naparovat.

Fuk:

Vážně? No tak vida.

Najednou ho schvátí nostalgie.

Fuk:

Škoda že nejsme v opozici. S takovouhle řečí bychom volby určitě znovu vyhráli.

Netřesk zvedá oči v sloup.

Netřesk:

Ale pane premiére.

Fuk je na měkko. Hledí do papírů.

Fuk:

Dneska bych to nenapsal líp. Ta slova jsou stále aktuální a pravdivá.

Fuk vrací desky Netřeskovi.

Fuk:

Prodejte to nějaké opoziční straně, ať má práce nevyjde vniveč.

Netřesk kývne a schová projev pod stůl. Útrpně pohlédne na diváky.

Hodinová u dalšího stolku najednou ožije. Na někoho s úsměvem mává.

Hodinová:

Haló, tady jsem, pane Nebeský! Kuk!

Přicházejí reportér Nebeský a za ním

osvětlovač a kameraman s příslušným vybavením. Jakmile si Fuk a Netřesk všimnou Nebeského, bleskově vstávají od stolu a odcházejí. Nebeský a Hodinová si podávají ruce. Předstírají radost ze setkání.

Nebeský si přisedá k Hodinové. Kameraman staví kameru na stativ před stůl. Osvětlovač chystá lampy.

Úsměv na tváři poslankyně Hodinové střídá neprůstřelné sebevědomí.

Nebeský si v ruce chystá mikrofon.

Nebeský zkouší mikrofon poklepáním. Osvětlovač zapíná světla.

Hodinová rozhodí ruce. Hovoří pateticky:

Nebeský:
Dobrý den, paní poslankyně.

Hodinová:
Dobrý den, posad'te se.

Nebeský:
Nebude vám vadit, když se dnes zaměřím na zdravotnictví?

Hodinová:
Samozřejmě že ne, jsem expert na zdravotnictví.

Nebeský:
Já myslel, že máte pod palcem spíš sociální problematiku.

Hodinová:
Přirozeně, jsem expert i na sociální problematiku. Vyznám se prakticky ve všem.

Nebeský:
Škoda že je v politice tak málo žen.

Hodinová:

A přitom žena zlidšťuje svět, zbavuje muže agresivity, touží, miluje, sní...

Nebeský ji poslouchá jen napůl ucha.
Něco seřizuje na mikrofonu.

Nebeský:

Sní? To máte pravdu, moje žena toho sní. A to chtěla držet dietu.

Poslankyně Hodinová vrhne
na Nebeského zdrcující pohled.

O b r a z 8 .
Pracovní premiéra
den

Premiér Fuk si hová na židli s nohama na stole. Učí se anglicky; na uších má sluchátka a nevnímá okolí.

Fuk:

Excise - vymáhat daně. There is no choosing from out of nothing – kde nic není, ani smrt nebere.

Z chodby sem doléhá dětský zpěv:

sbor:

Hola, hola, hola, hej,
všeho máme habaděj.

Přichází poradce Netřesk s deskami v podpaždí. Hlasitě pronese:

Netřesk:

Nerad vás ruším při práci, pane premiére, ale nesu vám ten správný projev.

Fuk se lekne, až nadskočí. Netřesk mu podává desky s projevem.

Fuk:

Děkuji. To jsem zvědav, co zas lidem řeknu.

Fuk otvírá desky a listuje popsanými papíry. Hovoří pomalu a rozvázně:

Fuk:

Byl byste schopen vypracovat seznam kandidátů na post ministra zdravotnictví?

Netřesk není rád. Nejprve se skřípáním zubů souhlasí, pak škemrá:

Netřesk:

Samozřejmě. Ale nebyla by tam nějaká méně náročná práce?

Premiér Fuk se zamyslí, načez
nahodí škodolibý úsměv. I s deskami
jde k Netřeskovi a smrtelně vážně
hovoří:

Fuk:

Tak mi do týdne vykopejte bazén
před Kramářovou vilou. Moje choť
by se ráda naučila plavat.

Poradce Netřesk radostí ožívá.

Netřesk:

To je hračka, pane premiére! Rád se
toho ujmu. A začnu hned teď.

Taková reakce Fukovi zkazila radost.

Fuk:

Klid, jen jsem žertoval.

Fuk jde k oknu a otvírá desky.

Netřesk:

Nevadí. Postavím jí tedy brouzdaliště
pro neplavce.

Fuk:

Okamžitě běžte shánět ty kandidáty.
Nemůžeme jít do voleb bez ministra
zdravotnictví.

Netřesk odchází, Fuk na něj volá:

Fuk:

Ten seznam použité literatury na
konci projevu mám také číst nahlas?

Netřesk:

Samozřejmě. Vyžaduje to autorský
zákon.

Netřesk mizí. Fuk si čte a diví se:

Fuk:

Fjodor Dostojevskij: Zločin a trest.
Ondřej Sekora: Trampoty brouka
Pytlíka.

O b r a z 9 .
Bufet
den

Poslankyně Hodinová poskytuje rozhovor Nebeskému před televizní kamerou. Světla svítí, kamera běží. Redaktor jí drží u úst velký mikrofon. Hodinová se naparuje, hovoří zaníceně a neúnavně:

Hodinová:
A já volám: Přestaňme ve zdravotnictví plýtvat! Proč vyhazovat peníze za narkózu, když se dá klidně operovat v noci, kdy většina lidí spí?

Nebeský hovoří do mikrofonu:

Nebeský:
Myslíte, že nový ministr se pokusí exhumovat naše zdravotnictví právě tímto způsobem?

Zeptá se a narve Hodinové mikrofon přímo do tváře. Ta ucukne.

Hodinová:
To by se mě musel nejdřív zeptat...

Teprve teď se Hodinové rozsvítilo. Přestává se ovládat.

Hodinová:
Cože? Nový ministr?

Nebeský manipuluje s mikrofonem.

Nebeský:
Tak vy to ještě nevíte?

Hodinová marně předstírá klid.

Hodinová:
Přirozeně že vím, ale ráda si to od vás poslechnu ještě jednou.

Nebeský:
Ministr zdravotnictví zemřel.

Poslankyni Hodinovou ta zpráva
ranila. Z kabelky vyndává kapesník a
posmrkává.

Prodavačka Němcová přinese
Nebeskému kávu, ale nápoje se
nečekaně zmocní Hodinová. Usrkne
a opaří si pusu. Tím její bolest
nabývá opravdových rozměrů.
Lžičkou neuroticky míchá nápoj.

Hodinová má na krajíčku pláč.

Poslankyně se rozbřečí a odbíhá
 pryč.

Hodinová:

Cože? Tak Kája to má už za sebou?
Zrovna teď, když mě chtěl jmenovat
náměstkyní.

Hodinová:

Nevíte náhodou, kdo to vezme po
něm?

Nebeský:

Nevím, ale kandidáti prej odmítají
nabídky jako na běžícím pásu.

Hodinová:

A mně přitom nikdo nezavolá. A to
mám i hands free a hlasové vytáčení.

O b r a z 1 0 .
Pracovna premiéra
den

Premiér Fuk sedí za stolem a mlčky
pročítá nějaké papíry.
Někdo klepe.

Fuk:
Dále!

Přichází poněkud zakřiknutý poradce
Netřesk a nespěšně zůstává stát
uprostřed místnosti. Fuk odloží
papíry a zvědavě na něj pohlédne.

Fuk:
To je dost, že jdete. Teď mi volali z
ministerstva zdravotnictví, že prý si
tam už úředníci volí samosprávu a
chodby hlídá domobrana. Kde máte
ty kandidáty?

Fuk mu naznačí, aby se posadil.
Netřesk opatrně poslechne.

Netřesk:
Oslovil jsem davu schopných a
straně oddaných lidí, pane premiére.
Všechny můj zájem potěšil, byli
nadšeni.

Fuk se čepýří:

Fuk:
Vždyť je to čest být v mé vládě.

Netřesk suše dodá:

Netřesk:
Ale nikdo z nich nabídku nepřijal.

Fuk vstane, popojde směrem k
divákům, nakročí si a s jemným
hrdinským patosem pronáší:

Fuk:
Falešná skromnost nikam nevede. I
blbec to může někam dotáhnout,
když má odvahu a sebevědomí.

Netřesk vstává a jde za ním.

Netřesk:

Ne každý je tak schopný jako vy, pane premiére. Tohle ministerské křeslo navíc přináší smůlu.

Fuk:

Jak se to vezme.

Zvoní telefon. Premiér Fuk zvedá ve stoje sluchátko a vřele hovoří:

Fuk:

Tomáš Fuk... Ahoj, miláčku... Počkej, já se zeptám.

Fuk se obrací na poradce Netřeska:

Fuk:

Nevíte náhodou, kde by mohla být v Kramářově vile chladnička?

Netřesk se v úžasu krátce podívá do kamery, načež rezignovaně pronese:

Netřesk:

Ne, to opravdu nevím.

Fuk se zamyslí a hovoří do telefonu:

Fuk:

Víš co? Tak kup novou. Ahoj.

Fuk zavěsí telefon. Za dveřmi se v tu chvíli ozve dětský zpěv:

sbor:

Hola, hola, hola, hej,
Fuk je mocný čaroděj.

Premiér Fuk jej zaslechl. Zvedá ukazováček a spokojeně konstatuje:

Fuk:

Slyšíte? Děti zpívají. Zase někdo jde.

Kdosi klepe na dveře.

Fuk:

Dále!

Do kanceláře vchází spokojený a

rozesmátý Mohyla. Rychle jde ukázat Fukovi jakýsi popsaný papír. S odstupem přihlíží i Netřesk.

Mohyla nadšeně referuje:

Mohyla dostal strach. Necháपavě se rozhlíží.

Vystrašený ministr vnitra Mohyla raději odchází. Ve chvíli, kdy opouští kancelář, pěje na chodbě sbor:

Premiér Fuk si jde sednout. Poradce Netřesk zůstává stát „na koberečku“. Už teď se směje nevyřčenému vtipu.

Fuk:

Ale podívejme se. Nebožtík ministr zdravotnictví poskočil v žebříčku popularity na hezké druhé místo. Budiž mu země lehká.

Mohyla:

Konečně někdo z nás dobyl top ten, byť posmrtně.

Fuk:

Měli bychom si z něho vzít příklad.

Mohyla:

Promiňte, ale já vám nerozumím.

Fuk:

Kdybychom takto zpopularizovali i další naše politiky, volby máme v kapse.

Mohyla:

Když nad tím tak přemýšlím, já ani populární být nemusím.

sbor:

S tím si vláda poradí, v libovolném pořadí.

Netřesk:

Mohu vám říct ten slíbený vtip, pane premiére?

Netřesk je natěšený. Premiér ho vnímá s otcovským nadhledem.

Fuk:
Samozřejmě. Humor je kořením života.

Netřesk:
Dobrym ministrem zdravotnictví by byl Čapkův doktor Galén.
Co vy na to?

Netřesk má velké problémy, aby nevybuchl smíchy. Fuk se však nesměje vůbec. Dokonce zvažní a reaguje podrážděně:

Fuk:
Jsem toho názoru, že lékař do čela ministerstva zdravotnictví nepatří.

Netřesk se zoufale snaží všechno vysvětlit, ale Fuka tím jenom rozčiluje.

Netřesk:
To je Bílá nemoc od Karla Čapka.

Fuk:
Ale já jsem zdravý jako řípa. Dnes ráno jsem urazil na kole šedesát kilometrů a řidítka.

Netřeskovi tuhne úsměv na rtech.

Netřesk:
Omlouvám se, byl to jenom vtip.
Dopředu jsem na něj upozorňoval.

Fuk:
Budiž. Ale Čapka a Galéna pošlete pro jistotu do izolace.

Netřesk obrací oči v sloup.

Netřesk:
Ale oni jsou už oba mrtví.

Ve Fukovi se probudil smysl pro státnickou zodpovědnost. Tváří se

smrtelně vážně.

Fuk zvedá telefon a vytáčí číslo.
Něco slyší ve sluchátku.
Nešťastný Netřesk jde až k němu:

Fuk se podívá na sluchátko.

Fuk vychladne a zavěsí. Vzápětí
zazvoní telefon. Fuk zvedá
sluchátko:

Fuk zlostí vyskočí ze židle:

Fuk třískne se sluchátkem, obrací se
na Netřeska, jde k němu blíž a zostra
mu hledí do očí. Netřesk před ním
instinktivně couvá.

Netřesk dál couvá směrem ke
dveřím. Fuk ho nadále pronásleduje.

Fuk:

Zdá se tedy, že čelíme obzvlášť
agresivní nákaze. Zatelefonuji
prezidentovi a armádu nechám
předzásobit chloraminem.

Netřesk:

Ale to je omyl, pane premiére!

Fuk:

Taky mně to tak připadá. Ozvaly se
válcovny trub.

Fuk:

Tomáš Fuk... O co vám zas jde, pane
Nebeský?

Fuk:

Doktor Galén ministrem
zdravotnictví? Vy jste se snad
zbláznil!

Fuk:

Že vy jste se na mě s Nebeským
domluvili, co? Prachsprostě mu
donášíte!

Netřesk:

S nikým jsem se na ničem
nedomlouval, nikomu nedonáším.

Jen jsem se pokusil o kanadský
žertík.

Netřesk je už blízko dveří.
Fuk se zamyslí a spráskne ruce.

Fuk:
Dobře. Hned zítra odvoláme
kanadského velvyslance. My tu přece
nejsme pro legraci.

Otřesený Netřesk raději bere za kliku
a beze slova otvírá dveře.

O b r a z 11 .
Chodba
den

Sotva se ve dveřích od premiérovny pracovny objeví poradce Netřesk, děti opět začnou zpívat.

Netřesk se po nich ohlédne. Jako vojáci stojí na svém místě, kasičku mají před sebou na zemi.

sbor:

Prosperita, konjunktura,
inflace a prosektura,
pouliční nepokoje,
slyšte, lidi, o tom to je.

S tím si vláda poradí,
v libovolném pořadí.

S tím si vláda poradí,
v libovolném pořadí.

Netřesk jim hodí do kasičky minci a jde si po svých.

O b r a z 1 2 .

Bufet den

Němcová stojí za pultem a klade na talíř cukrářské výrobky. Olizuje si prsty od šlehačky. Svěřuje se kameře:

Němcová:

Zboží tu mám víc než levný. Asi je osvobozený od daně. To má logiku. Přece lidi, který z občanů tahaj daně, je zároveň nebudou i platit. To by byl střet zájmů.

U jednoho ze stolů sedí poslanec Malina a ministr vnitra Mohyla. Malina popíjí čaj a mlčky pročítá Domáciho lékaře. Mohyla konzumuje sekanou s hořčicí a zapíjí ji pivem.

Němcová servíruje před Malinu talíř se zákusky. Ten na ně jenom pohlédne, polkne sliny a s velkým sebezapřením talíř odstrčí.

Malina:

Děkuji, ale já už nebudu, právě jsem se dočetl o cukrovce.

Cituje z Domáciho lékaře:

Malina:

Myslím, že mám náběh na diabetes mellitus, který vzniká většinou po čtyřicátém roce věku vlivem vrozené náchylnosti, nadváhy, nedostatku pohybu a duševních stresů.

Prodavačka Němcová se na něj dívá jako na blázna. Mohyla všechno pobaveně pozoruje.

Němcová:

Mně to je jedno. Hlavně že už jste zaplatil.

Němcová chce talířek odnést, ale

ministr vnitra Mohyla jí ho odebere a sám se zahryzne do věnečku.
Němcová se vrací za pult a obsluhuje dítě, které právě přiběhlo.
Mohyla se ptá poslance Maliny, který si dál čte:

Mohyla:
Mohu?

Malina:
Samozřejmě, pane ministře. Vy vždycky.

Mohyla si pochutnává na moučníku.

Mohyla:
Zbytek schovám pro mého velblouda dvouhrbého.

Dítě je obslouženo a utíká pryč.
Malina zvedá oči od knihy.

Malina:
Vy sponzorujete velblouda, pane ministře? To musí být hračka. Jednou mu dáte pořádně nažrat a máte vystaráno.

Mohyla:
Ale kdepak, jsou s ním jenom starosti. Nahmatal jsem mu něco na hrbu. Zítra ho беру na mamograf.

Poslanec Malina zavírá knihu. Už vidíme její název Domáci lékař.

Malina:
To já sponzoruji krajtů mřížkovanou. Krásně se přede mnou plazí.

Ministr vnitra Mohyla dojídá.
Pozoruje knihu na stole.

Mohyla:
Vidím, že máte rozečteného Domáciho lékaře.

Malina se napařuje:

Malina:

Já se odjakživa zajímám jenom o medicínu. Už jste četl mou studii Jak vrátit zrak slepému střevu?

Mohyla se začíná usmívat. Malinu pozoruje se stále větším zaujetím.

Mohyla:
Pane poslanče, vy se mně začínáte líbit.

Malinu ta věta vyvedla z míry. Křečovitě se culí.

Malina:
Děkuji, pane ministře. Já vás mám taky rád, ale jenom jako kamaráda.

Mohyla je nadšen.

Mohyla:
Vy jste přesně ten, kterého hledám. Pojd'te se mnou.

Ministr vnitra Mohyla vstává od stolu a poslanec Malina záhy také.

Malina:
Koneckonců proč ne, ale rodičům to zatím ještě říkat nebudeme.

Odcházejí.
Domácí lékař zůstal ležet na stole.

O b r a z 13 .
Pracovna premiéra
den

Premiér Fuk a poradce Netřesk sedí proti sobě u stolu a hrají námořní bitvu. Každý má před sebou čtverečkovaný papír se zakreslenými loděmi. Díky bariéře z knih uprostřed stolu si nevidí na rozestavení. Hru berou velmi vážně.

Fuk:
H 16!

Netřesk škrtná ve svém papíru a smutně přiznává:

Netřesk:
Zásah.

Fuk:
A co takhle C 18?

Netřesk hrdě hlásí:

Netřesk:
Vedle, šéfe, vedle!

Fuk to nevydrží a bariéru z knih odstrčí, aby se přesvědčil na vlastní oči.

Fuk:
Tak prťavé loďky nemají ani v hračkářství!

Zazvoní telefon. Fuk zvedá sluchátko a záhy vadne:

Fuk:
Prosím... Ale my teď konzultujeme národní obrannou strategii... Tak dobře, přiveďte ho.

Zavěsí.
Otrávení Fuk a Netřesk sklízají hru ze stolu. Z chodby slyšíme dětský zpěv:

sbor:

Máme štěstí, práci, byt,
budujeme blahobyt.

Ministr vnitra Mohyla přivádí do
kanceláře zmateného a vyjukaného
poslance Antonína Malinu.

Malina:
Dobrý den.

Mohyla:
Tady vám vedu kandidáta na post
ministra zdravotnictví.

Po Mohylových slovech zalila
Malinu vlna blaženosti; konečně ví,
o co jde.
Mohyla si přisedá k premiéru Fukovi
a poradci Netřeskoví. Malina zůstává
stát uprostřed místnosti.
Fuk vstává, jde blíž k Malinovi a
detailně si ho prohlíží.

Fuk:
Vy se nebojíte lékařů? Víte přece, jak
skončili minulí ministři.

Malina horlivě odpovídá:

Malina:
Já s doktory vycházím dobře. Zatím
mě vždycky vyléčili.

Fuk se rozhlíží po ostatních, jako že
teď zaboduje.

Fuk:
Jenže tak zodpovědná funkce
předpokládá alespoň nějaké triviální
znalosti z oboru.

Malina se nervózně rozhlíží.

Malina:
A jaký obor máte na mysli, pane
premiére?

Mohyla a Netřesk se na sebe v hrůze
podívají.

Fuk:

Zkuste hádat. Napovím vám. Souvisí s Hippokratovou přísahou.

Dychtivý Malina se tak moc snaží zabodovat. Trápí se.

Malina:
Dějiny starověkého Řecka?

Fuk mu napovídá jako ve škole:

Fuk:
Me – di...

Malina:
Meditace?

Mohyla:
Tady pan předseda má na mysli...

Poslanec Malina horlivě zvolá:

Malina:
Medicinbal!

Fuk sjede Mohylu a Netřeska mrazivým pohledem a opět se posadí. Jeho zaujetí pro výsledky slábne.

Fuk:
Medicínu. Vyznáte se v ní aspoň trochu?

Malinovo nadšení však neopadá.

Malina:
Právě čtu Domácího lékaře. Docela mě zajímá, jak to dopadne.

Fuk:
Ale mě by spíš zajímala vaše praxe. To víte, novináři se budou ptát.

Malina nejprve vadne, pak ale nadšeně spustí:

Malina:
Manželce jsem asistoval u porodu. Vyzkoušel jsem si tam i umělé dýchání.

Mohyla a Netřesk jsou jako na trní.

Fuk:

A jak dopadlo?

Malina:

Dobře. Zachránili mě.

Fuk:

A manželka?

Malina se zarazí. Intenzívně přemýšlí.

Malina:

Víte, že ani nevím? Já ji vlastně od té doby vůbec neviděl.

Mohyla a Netřesk sklopili hlavy.
Fuk se tváří kysele.

Fuk:

Tak to mi stačí. Pro funkci ministra zdravotnictví nespĺňujete ani ty nejzákladnější kritéria. Sbohem.

Fuk Malinovi naznačí, aby opustil kancelář. Ten tak málem učiní.
Zpovzdálí slyšíme dětský sbor:

sbor:

Hola, hola, hola, hej,
pryč je smutek, beznaděj.

Malinovi se těsně před nosem rozlínou dveře a do místnosti razantně vstoupí rozvášněná poslankyně Hodinová.

Hodinová:

To je hrozné, jak dopadl ministr zdravotnictví! Doufám, že nový... nebo spíš nová ministryně konečně spustí reformu zdravotnictví. Málokdo tomu rozumí víc než já.

Fuk zvažní. Rázem má starosti.

Fuk:

Vy? A tak, aha.

Kanceláři obchází strašidlo
Hodinové. Poslankyně míří k
premiérovi.

Premiér Fuk se záhy rozzáří, vstane a
zvesela jde Hodinové v ústrety.

Fuk jí představuje Malinu, který se
mezitím stihnul vrátit.
Mohyla a Netřesk se roztleskají.
Hodinová jemně vzdechne, oči se jí
obrádí v sloup a svalí se na podlahu
k nohám zaskočeného Maliny.
Fuk vyzývá Malinu k zásahu:

Malina kleká k poslankyni, obrací jí
na záda a dívá se jí do úst.

Malina vytáhne kapesník a čistí
Hodinové ústa. Netřeskovi se z toho
dělá špatně.
Malina nadšeně volá:

Mohyla kýchne. Malina mu nabídne
použitý kapesník, ale ministr vnitra
jej odmítne.
Malina se s odporem nakloní nad

Hodinová:

Ano, já. Už minule jsem byla na
řadě. Ledaže...

Fuk:

Ledaže bych to slíbil někomu
jinému. Dovolte, abych vám
představil našeho nového ministra
zdravotnictví Antonína Malinu.

Fuk:

Pane ministře, to je váš obor.

Malina:

Před dýcháním z úst do úst musíme
nejprve vyčistit ústní dutinu a
odstranit zbytky potravy.

Malina:

Má zlaté zuby! Kdyby se mi náhodou
nepodařilo zachránit ji, tak si je
zamlouvám jako první.

poslankyni Hodinovou, aby provedl umělé dýchání, ale nakonec to vzdá.

Malina vrazí Hodinové pořádnou facku.

Poslankyně se probírá, pomalu se staví na vlastní nohy.

Fuk radostně oznamuje Malinovi:

Po těch slovech Hodinová opět omdlévá. Malinovi padá do náruče, ale první pomoci se už nedočká.

Malina upouští Hodinovou na zem a přijímá gratulaci. Ministr vnitra Mohyla a poradce Netřesk tleskají.

Malina:

Profesionál má při křížení jasno. Laikovi zbývá ještě jedna osvědčená metoda.

Fuk:

Vítejte mezi námi politiky.

Hodinová:

Já věděla, že skončím v pekle.

Fuk:

Pane poslanče, výborně, přesvědčil jste mě, jistě budete dobrým ministrem zdravotnictví.

Fuk:

Blahopřeji!

O b r a z 1 4 .
Bufet
den

Prodavačka Němcová stojí za pultem a diskrétně informuje diváky. Ukazuje na Nebeského, který sedí u jednoho ze stolů s novinami v ruce.

Němcová:

Novinář. František Xaver Nebeský z televize. Pořád tu čeká na kauzu. Jakmile v tejdnu nevyšťourá aspoň jednu, začne pít. Docela by mě zajímalo, jak je na tom tenhle tejden.

Novinář zvedne ruku a zvolá:

Nebeský:

Jednoho ruma!

U druhého stolu sedí kameraman a osvětlovač s příslušným vybavením. Do kantýny přichází rozrušená poslankyně Hodinová. Má nervy nadranc, celá se klepe. Zatím si všímá jenom vystaveného zboží.

Hodinová:

Dejte mi panáka cherry, jinak za sebe neručím.

Němcová rychle nalévá panáky. Hodinová si konečně všimla novináře. Okamžitě k němu vyráží, aniž by počkala na panáka.

Hodinová:

Á! Vy mi jdete akorát do rány!

Reportér Nebeský dostal strach. Instinktivně si kryje rukama obličej.

Nebeský:

Ale já s těma fotkama nemám vůbec nic společného.

Hodinová:

Jaké fotky máte na mysli?

Nebeský pohlédne na noviny, které

leží na stole. Hodinová se také mrkne. Lapá po dechu. Bere noviny do rukou a zírá na ně. Diváci nic nevidí.

Hodinová:

Svatá prostato, kde jste to sebrali? Jak jste si vůbec mohli dovolit zveřejnit fotografie, na kterých jsem úplně nahá?

Nebeský:

To kolegové od novin. Já jim jenom dal rodinný album, co jste si tady minule zapomněla.

Hodinová:

Že se nestydíte?

Nebeský vstává od stolu a dívá se Hodinové přes rameno.

Nebeský:

To bych se spíš měl ptát já vás. Kdo je ten nahej chlap, co vás plácá po zadku?

Hodinová:

Můj otec.

Nebeský žasne. Oba se dívají na fotky, které diváci stále nevidí.

Nebeský:

Ale ty opruzeniny vám nezávidím.

Hodinová:

Pokud jisté partie těla příliš namáháte, opotřebují se. To byste měl vědět, pane redaktore.

Hodinová šibalsky mrkne na Nebeského. Odkládá noviny. Oba si sedají ke stolu.

Nebeský:

Opravdu jste se před těma lidma nestyděla?

Poslankyně Hodinová vypije panáka. Nebeský ho tam taky kopne a mávne na štáb. V mžiku svítí světla a jede kamera.

Hodinová vyndává z kapsy papír a dramaticky čte:

Nebeský opět vládne mikrofonem:

Hodinové strká mikrofon až do pusy.

Hodinová:

Proč prosím vás? Všichni byli nazí. A krom toho mi tenkrát nebyly ani čtyři roky, když mě rodiče vzali na nudistickou pláž.

Ale kvůli tomu jsem nepřišla. Mám pro vás prohlášení.

Hodinová:

Já, poslankyně Renáta Hodinová, vystupuji z Všelidové demokratické strany, protože nesouhlasím s její loupeživou politikou.

Nebeský:

A proč zrovna teď před volbami?

Hodinová:

Pohár trpělivosti přetekl. Ve straně, kde místo schopnosti a píce rozhoduje pohlaví, nemám co pohledávat.

Nebeský:

A jaké pohlaví máte na mysli?

Hodinová:

Pohlaví pana premiéra.

Nebeský:

Nezdá se vám nefér vystupovat ze strany zrovna teď, pár dní před volbami?

Hodinová:

Ze sedmdesátého místa na kandidátce mi to tak nepřipadá.

Sbohem.

Poslankyně Hodinová odchází se
zdviženou hlavou. Němcová za ní
ještě marně volá:

Hodinová zmizela.
Nebeský se raduje:

Němcová:
A platit bude kdo?

Nebeský:
Nezaplatila! Konečně mám kauzu!

O b r a z 1 5 .
Pracovna premiéra
den

Ministr vnitra Mohyla stojí u okna a s nelíčenou radostí ukazuje ven.
(Divák se z okna nikdy nepodívá.)

Mohyla:
Pane předsedo, podívejte, už letí!

Premiér Fuk vstává od stolu a jde se také mrknout. Z okna mžourá bez zájmu, jiným směrem než Mohyla. Ještě si ničeho nevšimne.

Fuk:
Obávám se, pane ministře, že po volbách odtud' poletíme taky.

Mohyla ukazuje kamsi vzhůru. Chvilku hledí z okna, chvilku na Fuka.

Mohyla:
Támhleten obrovský balón, to je reklama na naši Všelidovou demokratickou stranu!

Když Fuk konečně spatří balón, rozzlobí se. Obrací se na Mohylu:

Fuk:
To si snad děláte legraci! Co je tohle, proboha, za gigantickou obludu? Dinosaurus?

Mohyla se obdivně podívá na Fuka.

Mohyla:
Vy, pane premiére.

Oba hledí z okna stejným směrem. Fuk rudne vzteky.

Fuk:
Proč vypadám jako Otesánek?

Mohyla:
Museli jsme vás trošku přefouknout héliem, pane premiére, nechtěl jste se

nám odlepit od země.

Fuk:

To až uvidí manželka, měsíc doma nedostanu najíst.

Proboha, co to tam mám dole? Vy mě chcete zesměšnit tak malým kolíkem?

Mohyla:

To je špunt, pane premiére.

Premiér Fuk velmi vážně pohlédne na ministra vnitra Mohylu.

Fuk:

Opravdu si myslíte, že taková létající opičárna přesvědčí nerozhodnuté voliče?

Mohyla pohled opětuje, ale tváří se vřele, obdivně.

Mohyla:

Nevím, ale mě osobně je příjemné vidět vás tak vysoko.

Už se zas oba dívají z okna. Mohyla má radost, Fuk není nadšen.

Mohyla:

Podle všeho teď budete stoupat výš a výš, až nakonec prasknete.

Spokojený Mohyla se na něho znovu láskyplně usměje.

Fuk:

Inu, tomu říkám kariéra typického českého politika.

Fuk se u okna rozkročí jako státník a hrdě pronáší:

Mohyla:

Vidíte?

Fuk:

Jenže já takový nejsem, já se vzhůru deru hezky pomalu a důstojně,

protože mám v hlavě co?

Mohyla se dál dívá ven. Aniž by se zamyslel, odpoví:

Mohyla:

Hélium, pane premiére. Jinak byste se přece neodlepil od země.

O b r a z 1 6 .
Chodba
den

Po schodech stoupá bolesti
paralyzovaný ministr zdravotnictví
Malina. Z hýždí mu třetí injekce. Drží
se za břicho. Když vyjde do patra,
děti, které jsou stále na svém místě,
začnou nadšeně zpívat:

sbor:
Volby, to je zhouba lidstva,
k dobrým mravům nepatří,
když o osudu velikánů
rozhodují outsideři.

Malina se dětí lekne a raději utíká
zpátky po schodech dolů.

sbor:
Děkujeme za jistoty,
že si můžem v míru hrát,
až vyrostu, taky chci být,
na úřadě byrokrat.

Sotva děti dozpívají, Fuk rozrazí
dveře od své pracovny a dětem spílá:

Fuk:
Nemohly byste být aspoň chvíli
zticha? Tady se pracuje!

Děti ještě s větším nadšením spustí:

sbor:
Hola, hola, hola, hej,
Fuk je mocný čaroděj.

Premiér Fuk zjihne, hladí dítě.

Fuk:
Tak dobře. Klidně zpívejte dál.
Všechny vás mám rád.

Vhodí dětem do kasičky minci a vrátí
se do své pracovny.

O b r a z 17 .
Pracovna premiéra
den

Potěšený premiér Fuk jde od dveří ke stolu. Cestou mluví a chřadne:

Fuk:

Víte, pane ministře, já mám z těch našich předvolebních akcí smíšené pocity.

Fuk si sedá na své místo. Ministr vnitra Mohyla, který doposud stál u okna, si jde také sednout.

Mohyla:

Co konkrétně máte na mysli, pane premiére?

Fuk:

Třeba tu show v nemocnici.

Mohyla:

Nemocnici jste věnoval drahý a vzácný švýcarský lék. To vám připadá málo?

Fuk je smutný.

Fuk:

Koupili jsme ho už před půl rokem. Kdyby se s předáváním nečekalo až na předvolební kampaň, tak ten pacient, co ho potřeboval, mohl ještě žít.

Mohyla:

Třeba schválně spáchal sebevraždu. Lidé se neštítí ničeho, když mohou pošpinit pověst naší strany.

Když premiér Fuk začne mluvit o zvířatech, nápadně ožije.

Fuk:

Co akorát snesu, je sponzoring zvířat. Starám se teď o bachyni prasete bradavičnatého.

Také Mohyla je najednou živější.

Mohyla:

Já zas sponzoruji velblouda.

Fuk:

Jen si nejsem zcela jist, jestli nám to tajtrdlíkování v zoo pomůže ve volbách.

Zvoní telefon. Fuk zvedá sluchátko. Člověk na druhém konci drátu ho velmi rozčílí.

Fuk:

Tomáš Fuk... To si snad děláte legraci! Já přece toho pacienta nezabil! ... Jak se opovažujete! U mě jste skončil!

Fuk praští telefonem a začíná nahlas uvažovat:

Fuk:

Nebeský už ví o tom trapasu v nemocnici. Jak se to asi mohl dozvědět, když jsem o tom mluvil jenom s vámi?

Fuk upře svůj ostríží zrak na Mohylu. Ten je z toho celý nesvůj, uhýbá pohledem.

Mohyla:

Nedívejte se na mě tak, pane premiére.

Fuk vstane od stolu a se založenýma rukama se prochází po místnosti.

Fuk:

Myslím, že už mám dostatek indicií, abych mohl uzavřít případ špionáže na našem úřadě.

Mohyla ho vsedě sleduje.

Mohyla:

No tak to mi spadl kámen ze srdce, poněvadž já jsem se už mockrát nemohl udržet.

Fuk:

Proč jste se tedy nepustil, pane ministře? My přece oba nejlíp víme, že oním pachatelem je...

Ale to už z chodby slyšíme zpěv.

sbor:

Máme štěstí, práci, byt, budujeme blahobyt.

Fuk přestal mluvit uprostřed věty. Kdosi buší na dveře.

Fuk:

Dále!

Do místnosti vchází zmožený ministr zdravotnictví Malina. Drží se za břicho, v hýždích má přes kalhoty zapíchnutou injekci.

Malina:

Dobrý den. Jen jsem se přišel rozloučit. Zítra odlétám do Švýcarska. Budou mi tam operovat žlučník.

Fuk mu jde vstříc. Stojí proti sobě.

Fuk:

Ale léčba ve Švýcarsku je přece značně nákladná.

Malina mávne rukou a zasměje se.

Malina:

Když jde o mé zdraví, na nějakých těch dvaceti třiceti milionech nesejde, nota bene když je platí stát.

Malina se natočí bokem, takže vidíme injekci zapíchnutou v jeho zadku. Ministr vnitra Mohyla si jí všimne. Vstává ze židle a ukazuje na ni.

Mohyla:

Promiňte, ale něco vám vzadu kouká.

Malina se ohlíží. Chytá se za hlavu.
Diví se:

Malina si vytahuje injekci z hýždí.
Fuk a Mohyla zákrok s despektem
pozorují.

Všichni tři si sedají ke stolu. Malina
při dosedu vzdychne bolestí.

Mohylova blazeovanost kontrastuje s
Malinovým odhodláním.

Malina si prohlíží injekci. Zbytek
jejího obsahu nečekaně vystříkne do
vzduchu, až se ostatní leknou.

Premiér Fuk se upřímně diví:

Ministr zdravotnictví Malina

Malina:
No jo, safra! A mně bylo hned
podezřelé, že si nemůžu sundat
kalthoty.

Fuk:
Vidím, že jste mezi lékaři stejně
populární jako vaši předchůdci.
Posaďte se, ať se rána zacelí.

Mohyla:
Ale nezoufejte, po smrti se z vás
stane hvězda.

Malina:
Mě nedostanou! Nikdy! Jen přes
moji mrtvolu!

Mohyla:
No právě.

Malina:
Mimochodem, víte, že můj
předchůdce je teď nejpopulárnějším
politikem v zemi?

Fuk:
Až tak daleko to dotáhl? Voliči
zřejmě posuzují jeho smrt jako
vstřícné gesto.

nesměle, upejpavě hovoří:

Malina:

To jsem se vás chtěl zeptat.
Nepostarali byste se během léčby o
mou krajt? Já ji totiž sponzoruji.

Fuk se najednou rozzáří:

Fuk:

Proč ne? Já mám zvířata rád.

Malina:

Aspoň do voleb aby přežila, než ji
dám utratit.

Malina se lišácky usměje.
Fuk má opravdovou radost.

Fuk:

Rád se o ní postarám... Víte vy
vůbec, že ta moje bachyně bude mít
mlád'átka?

Malina má radost, vyskakuje od stolu
a jde Fukovi blahopřát. Podává mu
ruku.

Malina:

Blahopřeji vám, tatínku!

Fuk se zarazí, podávat ruku nehodlá.

Mohyla:

Ale pan premiér myslí tu svini.

Fuk se osočí na Mohylu:

Fuk:

Vyprošuji si, abyste se o ní takhle
vyjadřoval!

Malina se vrátil na svou židli.

Malina:

Správně. Svých manželek bychom se
měli zastávat.

Fukovi je to trapné. Velmi nerad vše
vysvětluje:

Fuk:

Jenže mlád'átka bude mít samice

prasete bradavičnatého.

Malina se plácne do čela.

Malina:
Jo takhle!

Ministr vnitra Mohyla se raduje:

Mohyla:
Roztomilá pruhovaná selátka budou!

Fuk:
Také se nemohu dočkat. Aspoň bude mít krajta co žrát. A po volbách vás všechny zvu na zabíjačku.

Malina se najednou chytí za žlučník.
Z jeho tváře mizí úsměv. Kroutí se bolestí.

Malina:
Omluvte mě, zas mě bere ten žlučník.

Malina v předklonu utíká pryč.

O b r a z 1 8 .
Chodba
den

*Uklízečka Němcová myje podlahu a
vemlouvá se divákům:*

Němcová:

Já vlastně uklízím celý život.
Nejlepší to bylo v bance. Všechny
peníze, který jsem tam zametla, byly
moje. To tady nenarazíte ani na
floka.

Teď vidíme, že proti dveřím od
Fukovy pracovny již tradičně stojí
dětský pěvecký sbor.
Ze dveří právě vychází bolestí
zkroucený ministr zdravotnictví
Malina. Děti se rozezpívaly:

sbor:

Pot a slzy, majorita,
beznadějná likvidita,
deficit a insolvence,
devalvace, dekadence.

Malina spěchá pryč. Přichází poradce
Netřesk.

sbor:

S tím si vláda poradí,
v libovolném pořadí.

S tím si vláda poradí,
v libovolném pořadí.

Netřesk klepe na dveře pracovny
premiéra Fuka, nahazuje
profesionální úsměv a bere za kliku.

O b r a z 1 9 .
Pracovna premiéra
den

Otvírají se dveře a vchází poradce
Netřesk. Rovnou mluví:

Netřesk:

Pane premiére, je tady František
Xaver Nebeský z televize a zve vás
do své Live zpovědny.

U stolu nadále sedí premiér Fuk a
ministr vnitra Mohyla.
Fuk vyskočí od stolu a rozčiluje se:

Fuk:

Nebeský z Xaverova? Taková
troufalost!

Netřesk zůstane stát. Fuk se
uklidňuje tím, že přechází po
místnosti.

Netřesk trpělivě vysvětluje:

Netřesk:

Je před volbami, neměl byste se
vyhýbat masmédiím.

Fuk:

S novinářem, který se neštítí
zveřejňovat fotografie mateřských
znamének mé ženy, se odmítám
bavit!

Netřesk s ledovým klidem dodá:

Netřesk:

Ale to byly letecké záběry našich
krajských měst.

Premiér se zarazí. Pronáší objevně:

Fuk:

Tak proto na nich scházely ty
bradavice.

Zvoní telefon. Fuk k němu jde a ve
stoje zvedá sluchátko:

Fuk:

Tomáš Fuk.

Fuk se náhle rozněžní, hovoří sladce:

Fuk:

To jsi ty, miláčku? A co nemůžeš najít? ... Koupelna je v prvním patře, vlevo na konci chodby. Ano, nad tou místností, co jsi loni vytopila.

Mohyla a Netřesk se na sebe líbezně podívají.

Fuk:

Ne, ty tapiserie z osmnáctého století jsme nezachránili. Tím se netrap, koberec stejně nepatří na zeď. Ahoj.

Fuk domluví, položí sluchátko a postěžuje si:

Fuk:

To není Kramářova vila ale stodola...

Fuk si sedá na své místo.
Netřesk spustí ostýchavě:

Netřesk:

A taky mám pro vás nejnovější výsledky volebních preferencí.

Fuk zpozorní.

Fuk:

Tak jak si stojíme, pane poradče?

Netřesk:

Spíš ležíme, pane premiére. Stydím se to říct. Za námi už je jenom Hnutí za důstojný posmrtný život.

Fuk zalapá po dechu. Chytá se za hlavu.

Fuk:

Tomu tedy říkám dramatická zápleтка: Volby za dveřmi, preference v tahu a moje manželka zabarikádovaná v Kramářově vile. Řeknu vám jedno, až o tomhle někdy natočí v televizi film, kritikům to

vyrazí brk z ruky.

Netřesk najednou překvapivě studeně oznamuje:

Netřesk:

Dovoluji si vám připomenout, pane premiére, že jste na sjezdu slíbil, že pokud VDS neobhájí volební vítězství, vyvodíte z toho osobní důsledky.

Mohyla mezitím vstal od stolu a postavil se vedle Netřeska, aby zdůraznil, že je na jeho straně. Fuk znejistil, žasne:

Fuk:

To že jsem řekl?

Mohyla:

Já to taky slyšel.

Fuk vstal od stolu, jde rozvázně k oknu a dívá se ven. Poradce Netřesk a ministr vnitra Mohyla si rychle a nenápadně vymění spokojené pohledy.

Fuk:

Říkáte osobní důsledky?

Mohyla:

Ne my, vy jste to řekl.

Premiér Fuk s chutí oznamuje, aniž by se přestal dívat z okna:

Fuk:

Tak dobře. Když prohrájeme tyhle volby, za trest přikážu manželce, aby týden spala v oddělené ložnici. Už dvacet let si nepřejí nic jiného. A ona taky ne.

Premiér se obrátí na své kolegy a důrazně se jich ptá:

Fuk:

Stačí?

Netřesk a Mohyla najednou ztrácí sebevědomí. Zejména Mohyla.

Mohyla:
Samozřejmě, pane premiére, stačí.

Zklamáný Netřesk srazí podpatky a jako na vojně se ptá Fuka:

Netřesk:
Dovolte mi odejít.

Fuk:
Jen běžte. Stejně si chci s ministrem vnitra popovídat mezi čtyřma očima.

Poradce Netřesk odchází. Sbor na chodbě se krátce rozezpívá:

sbor:
Plesy, bály, ohňostroje,
šťastný život, o tom to je.

Mohyla je jako na trní. Má strach.

Mohyla:
Myslím, že bych vám měl něco říct.

Premiér Fuk si sedá.

Fuk:
Konečně jste se odhodlal! Už dlouho čekám na vaše přiznání. Posad'te se.

Ministr vnitra Mohyla se také posadil. Nemá odvahu dívat se Fukovi do očí.

Mohyla:
Už jsem vám to měl říct dávno.

Fuk:
Holt všichni nemůžeme být dokonalí. I mezi politiky se najde parazit, který se neštítí donášet novinářům.

Mohyla:
Právě o tom jsem s vámi chtěl mluvit.

Fuk:

Já to tušil. Hřál jsem si na prsou hada.

Mohyla:

Hada ne, pane premiére, ale tuhle malou věcičku.

Mohyla vstává od stolu, jde k Fukovi a ukazuje na malý předmět připnutý na jeho klopě.

Mohyla:

Máte na klopě jeden z těch dvou mikrofonů, co vám připnuli v televizi.

Fuk je kupodivu mile překvapen. Vyskočí ze židle a prohlíží si přístroj na své klopě.

Fuk:

Vida? Tak mikrofon to byl! A já pořád, proč z toho vedou ty dráty.

Fuk tahá z kapsy zdroj na drátě. Mohyla klepe na mikrofon.

Mohyla:

Je to pořád zapnuté. Vidíte?

Fuk:

Klobouk dolů, pane ministře, nenechal jste se napálit!

Fuk se zarazí, jako by si právě něco uvědomil.

Fuk:

Říkáte dva mikrofony?

Mohyla:

Ano, pane premiére.

Fuk rychle zvedá telefon, vytáčí číslo a mluví do sluchátka:

Fuk:

Ahoj, miláčku. Tu brož, co jsem ti včera dal, hod' okamžitě do kýble

s vodou. Sbohem.

Fuk zavěsí telefon, urve z klopky mikrofon, hodí ho na zem a rozdupá. Mohyla pozoruje jeho počínání s otevřenou pusou.

Fuk si sedá ke stolu, jako by se nic nestalo.

Z chodby sem doléhá dětský zpěv:

Do kanceláře vbíhá bez klepání rozrušený poradce Netřesk. Sotva vejde, zadýchaný spustí:

Fuk se naprosto nevzrušuje. Se státnickou rozvahou pronese:

Do pracovny přichází uklízečka Němcová s koštětem a začíná zametat.

Ministr vnitra Mohyla popojde k Netřeskovi a ustaraně se ptá:

Mohyla:
Ty mikrofony chtějí zpátky. Stály sto tisíc korun.

Fuk:
To jim teda nezávidím.

sbor:
Hola, hola, hola, hej,
všeho máme habaděj.

Netřesk:
Nerad vás ruším, pánové, ale právě jsem se dozvěděl, že ministr financí se zbláznil.

Fuk:
To chápu. Já kdybych dlužil 900 miliard, tak se taky zblázním.

Mohyla:
Jak se mu to stalo?

Netřesk:
Na Bahamách požádal o politický azyl. Když ho nedostal, běhal nahý

po ulici a křičel, že ho pánbůh vyhnal z daňového ráje.

Premiér Fuk se chytí za hlavu.

Fuk:

Jak dlouho trvala ta ostuda?

Netřesk:

Jenom chvíli, ministrova choť našťestí použila narkotizační pušku.

Fuk sedí u stolu, drží se za hlavu a propadá trudnomyslnosti.

Fuk:

Jestli ty volby nevyhrajeme, tak já se taky zblázním. Z manželky. Už slyším ty scény.

Premiér Fuk nečekaně vyrazí k zametající uklízečce. Nahodí úsměv a láskyplně se jí ptá:

Fuk:

Řekněte, paní Němcová, vy jste taková prostá žena, co bych měl udělat, abyste volila naši stranu?

K uklízečce přišli i Netřesk a Mohyla. Němcová dál zametá a přitom energicky hovoří:

Němcová:

Abych vás volila? To byste mně nejdřív musel zaplatit těch 658 korun, co mi visíte za chlast.

Fuk je nešťastný, naléhá:

Fuk:

Ale to nejde. Režijní výdaje jsme v tomto kvartále překročili o plných 68 procent.

Němcová:

Aspoň vim, na čem jsem.

Hrdý Fuk mávne rukou a radši si jde

sednout zpátky ke stolu.
Uklízečka domete a jde ke dveřím.
Netřesk a Mohyla ji pronásledují.

Netřesk:

Když vy nám dáte hlas, tak my vám snížíme daně.

Němcová:

To před volbama říkáte vždycky.

Mohyla:

Zdvojnásobíme minimální mzdu a zavedeme přídatky na uklízečky.

Netřesk:

Copak je to nějaké umění hodit lístek do urny?

Společně došli až ke dveřím.

Němcová:

Víte co je umění? Umění včas odejít.
Já jdu teď. A vy?

Hrdá uklízečka odchází z pracovny a zavírá za sebou dveře.

Fukovy oči se náhle rozzářily.

Premiér slavnostně oznamuje:

Fuk:

Myslím, že má pravdu. Nás už zachrání jedině odchod, smrt v přímém přenosu.

Ministr vnitra Mohyla a poradce Netřesk lapají po dechu. Na Fukův povel si přisedají ke stolu.

Mohyla:

Myslíte, že by třeba jeden z nás měl skočit pod vlak nebo se otrávit houbama?

Fuk je nad věcí, hovoří rozvážně:

Fuk:

To těžko. Houby nerostou a vlaky skoro nejezdí.

Mohyla:

A co kdyby moje manželka spáchala sebevraždu? Jako truchlící vdovec dojmu půlku národa a ještě si vyřeším problémy v soukromí.

Netřesk:

Já jsem ochoten umřít jen jako významný státní činitel.

Fuk:

Děkuji vám za pomoc, kolegové, ale to musím zvládnout sám, na to snad sílu mám.

Mohyla:

Myslím, že to tak bude lepší.

Fuk:

Přijmu pozvání do té pokleslé Live zpovědny a zemřu v přímém televizním přenosu. To u lidí zabere.

O b r a z 2 0 .
Chodba
den

Dětský pěvecký sbor zaujímá svou obvyklou polohu proti dveřím od pracovny premiéra Tomáše Fuka. Jakmile se na chodbě objeví poradce Netřesk, děti se okamžitě s velkou chutí rozezpívají:

sbor:

Hospodářství vstalo z mrtvých,
peněz, práce máme dost,
proto jsme sem všichni přišli,
zazpívat vám pro radost.

Milujeme vládní stranu,
hlasy jí však nedáme,
to se potom špatně zpívá,
bez hlasů jen šeptáme.

Netřesk přišel ke dveřím premiérovy kanceláře. Usmívá se na děti, chce jim dát minci do kasičky, ale poslední sloka ho od bohublého činu odradí.

Poradce Netřesk klepe na dveře, nahazuje profesionální úsměv a jde dál.

O b r a z 2 1 .
Pracovní premiéra
den

Fuk sedí u stolu. Přichází Netřesk.
Má s sebou dva papíry. Oznamuje:

Netřesk:

Večer tu máte televizi, tak jsem vám připravil odpovědi na předem vybrané otázky.

Netřesk klade papíry na stůl. Fuk se na něj spiklenecky dívá. Prstem naznačí, aby šel blíž. Hovoří tajuplně:

Fuk:

A co dort? Už je připravený?

Netřesk ukazuje postupně na oba papíry na stole, ale Fuka to nezajímá.

Netřesk:

Tohle je o vaší ženě a tohle o té sponzorované bachyni. Nepoplést!

Pak jde blíž k Fukovi a skoro šeptá:

Netřesk:

Ten dort bude ananasový a dostanete ho od Petra Svitáčka.

Fuk také skoro šeptá:

Fuk:

Od Petra Svitáčka? To nepůjde, tak se jmenuje můj tchán. Co třeba od Michala Zoltána?

Netřesk:

Jak si přejete, pane premiére.

Netřesk odchází.

Fuk si radostí mne ruce:

Fuk:

Pomsta bude sladká, Zoltáne. Já tě naučím chodit mi za ženou.

O b r a z 2 2 .

Bufet večer

Prodavačka Němcová stojí za pultem a hledí na prázdné stoly.
Právě přichází zamyšlený Nebeský.
Vláčí s sebou nějaké desky s papíry.
Volá na Němcovou:

Nebeský:
Jednu sodu, prosím vás!

Nebeský si sedá ke stolu, otvírá desky, něco studuje a dělá si poznámky.
Němcová mu nese sodu. Diví se:

Němcová:
Vy a nealko? Komu vděčíme za tu změnu?

Nebeský se jen stěží odtrhává od papírů.

Nebeský:
Panu premiérovi. Jdu s ním dělat Live zповědnu. Čtyři roky mi tříská telefonem a teď má najednou zájem o hodinovou show.

Němcová:
On se teď vůbec změnil. Včera dokonce zaplatil za kafe, který si objednal.

Němcová se vrací k pultu. Nebeský s ní komunikuje na dálku:

Nebeský:
Poslal mi několik předem vybraných otázek. Můžu se ptát i na jeho ženu.

Němcová:
Voličům slibuje nový tváře.

Nebeský:
Asi si chce napravit reputaci po všech těch skandálech, který jsem na něj vyhrabal.

Nebeský se naštvál. Spěchá k pultu a vášnivě se hájí:

Němcová:

To víte, blíží se volby, to mu přijde vhod i ten váš příšernej pořad.

Nebeský:

Heleďte, jestli se vám moje show nelíbí, tak se na ni nedívejte. Já mám svědomí čistý. Šedesát procent honorářů odvádím na charitu, adoptoval jsem na dálku osm dětí a po večerech skládám básně.

Němcová:

Promiňte, já to tak nemyslela.

Nebeský:

Možná na to nevypadám, ale i já hledám svoji identitu.

Němcová:

Nechtěla jsem vás urazit.

Nebeský:

Zneklidňuje mě ona absurdní nesnesitelnost hranice mezi životem a smrtí. Kde je? Jak vypadá?

Němcová:

Tak si dejte můj tejden starej vlašskej salát a hned se to dozvíte.

O b r a z 23 .
Pracovní premiéra
večer

Premiér Fuk a novinář Nebeský sedí u stolu, svítí na ně světla a zabírá je kamera. Nad nimi visí mikrofon. Nebeský se dívá na monitor na stole. Najednou prudce ožije, nahodí úsměv a začne mluvit do kamery:

Nebeský:

Já jsem František Xaver Nebeský a tohle je Live zповědna, živý pořad, který občas zabiju svým nejpříjemnějším humorem. (směje se)
Dnes jsme přímo u premiéra Tomáše Fuka. Dobrý večer.

Fuk:

Dobrý večer.

Nebeský se podívá do papírů na stole.

Nebeský:

A začneme hned zostrat. Jak jste se seznámil se svou ženou?

Premiér si chvíli vybírá mezi dvěma papíry, které má před sebou, načechá po jednom sáhne a předčítá z něj:

Fuk:

Doporučil mi ji kamarád. Prý o ni zatím nikdo neprojevil zájem. Když jsem ji poprvé spatřil, tak jsem pochopil proč.

Nebeský se zarazí a polekaně pohlédne do kamery. Něco si přečte z papíru a v rozpacích pokračuje:

Nebeský:

Jistě to pro vaši manželku není jednoduché, žít se špičkovým politikem.

Fuk opět čte odpověď z papíru:

Fuk:

Už spolu děláme pokroky. Když se k ní opatrně přiblížím, pozná mě po hlase, radostně běhá a dupe.

Nebeský se trapně zasměje, mrkne do papírů a dál se nejistě ptá:

Nebeský:

Jak byste krátce charakterizoval svoji ženu?

Přichází asistentka a pokládá na stůl několik papírků a balíček.

Fuk opět předčítá svou odpověď:

Fuk:

Má sílu a umí si sjednat respekt, ale není agresivní. Protože krásy příliš nepobrala, je vděčná za každý kousek přízně. Jí všechno a rychle.

Nebeský:

Asistentka nám mezitím přinesla několik dotazů od diváků a dokonce i balíček.

Novinář Nebeský čte nápis na balíčku. Dárek záhy rozbalí.

Nebeský:

Ananasový dort od Michala Zoltána.

Fuk:

Tak já ho hned ochutnám.

Fuk si bere do ruky celou porci dortu a hned ji velmi rychle konzumuje. Nebeský otvírá přiložený dopis.

Nebeský:

Tak copak nám Zoltán píše?

Sotva se Nebeský začte do dopisu, hned křikne na Fuka:

Nebeský:

Rychle to vyplivněte! Je v tom jed!

Fuk už polkl sousto. Chytá se za břicho, je mu špatně. Hovoří jen s velkým sebezapřením:

Fuk:
Přečtěte ten dopis.

Fuk se pomalu sesouvá ze židle. Nebeský dramaticky předcítá:

Nebeský:
Právě jsi snědl porci otráveného dortu. Když nesplníš následující podmínky, bez protijedu zemřeš.

Fuk chřadne, hlavu má na stranu.

Fuk:
Co na tom, jestli skonám teď nebo až po volbách, kdy mě zaživa pohrbí nevděk voličů?

Nebeský čte dál dopis:

Nebeský:
Zruš veškeré sociální dávky, zvyš daně a odvody na sociální a zdravotní pojištění a postav mimo zákon knedlíky, protože odporují legislativě Evropské unie.

Fuk se z posledních sil vzpíná na židli, hromuje do kamery:

Fuk:
K tomu přece nemám kompetence! A i kdyby, něco takového důrazně odmítám! Zejména ten zákaz knedlíků. To radši umřu, než bych zradil voliče!

Fuk se obrací na Nebeského:

Fuk:
Někdy zrada bolí víc než smrt. Vidíte, pane redaktore.

Nebeský:
Já to nedokážu posoudit. Pár lidí jsem sice už zradil, ale neumřel jsem ještě ani jednou.

Fuk se opět matně dívá do kamery,
hlavu neudrží, rychle dýchá.

Fukova bezvládná hlava klesla
na stůl, jeho oči se zavřely.
Nebeský pozoruje premiéra.

Fuk otvírá oči a ztěžka hovoří:

Fuk zavírá oči.

Fuk otvírá oči a ztěžka hovoří:

Fuk opět zavírá oči.

Fuk otvírá oči a ztěžka hovoří:

Fuk zavře oči a vydechne naposled.

Stmívačka.

Nechcete zavolat doktora?

Fuk:

Ne! Smrt bude pro mě
vysvobozením. A já se přitom tolik
snažil. Zemi jsem do Evropy vrátil,
blahobyt generacím přichystal.
Neublížil jsem, neublížil.

Nebeský:

To byla poslední slova našeho pana
premiéra. Nevím jak vy, ale já čekal
něco mnohem zásadnějšího.

Fuk:

Lidé, bděte.

Nebeský:

To už tady taky bylo.

Fuk:

Bože můj, proč jsi mě opustil?

Nebeský:

A něco originálnějšího by nebylo?

Fuk:

Přiložte ruce k dílu a mě do ohně.

O b r a z 24 .
Pracovní premiéra
večer

Roztmívačka.

Premiér Fuk leží na stole přesně tak, jako na konci předcházejícího obrazu. Jen světla je kolem méně. Televizní štáb už zmizel. V místnosti jsou akorát ministr vnitra Mohyla a poradce Netřesk. Ti sedí u stolu a povídají si, zatímco my vidíme Fukovu bezvládnou hlavu.

Netřesk:

Snad bychom už měli pana premiéra probudit. Vypadá jako politická mrtvola.

Mohyla:

Jen ho ještě nechme spát.

Netřesk:

A co když ho opravdu otrávil?

Mohyla:

Pak máme volební vítězství v kapse.

Kamera odjíždí od Fukovy hlavy na Netřeska a Mohylu, kteří spolu diskutují u stejného stolu, jen kousek od tuhého premiéra.

Netřesk:

Dobrý nekrolog a vystavené ostatky obměkčí každého, pane ministře.

Mohyla:

Říkejte mi rovnou pane premiére.

Netřesk:

V tom případě já budu ministr zahraničí.

Mohyla:

Jak to můžete takhle přesně vědět?

V pozadí vidíme spícího Fuka.
Mohyla si dává prst na pusu.

Fuka se náhle zvedne ze stolu a zcela
svěží promluví:

Mohyla a Netřesk se zmůžou jenom
na nechápavý pohled.

Netřesk:
Vidím do budoucnosti.

Mohyla:
Opravdu? Tak mi řekněte, jestli se
moje dcera dostane příští rok
na vysokou školu?

Netřesk:
Jestli je stejně bystrá jako vy, tak asi
těžko, pane ministře.

Mohyla:
Prosím vás, tišeji, nebo ho probudíte.

Netřesk:
Já myslím, že už to má stejně
za sebou. V tomhle kraválu by
dokázal spát jenom totální ignorant.

Fuk:
Děkuji, že jste se mě zastal, pane
poradče. Ministerstvo zahraničí je
vaše.

O b r a z 2 5 .
Chodba
den

Spokojený premiér Fuk jde
po chodbě směrem ke své kanceláři a
mává dětem. Ty radostně zpívají na
svém obvyklém místě:

sbor:

Vyšlo slunce nad Vltavou,
žal a zloba v řece plavou,
hola, hola, hola, hej,
pryč je smutek, beznaděj.

Holubice míru v šiku,
zdraví křídly republiku,
hola, hola, hola, hej,
Fuk je mocný čaroděj.

Vyhrál volby mnoha hlasy,
hojnosti kvas zase kvasí,
hola, hola, hola, hej,
raduj se a dováděj.

Když děti dozpívají, je Fuk tak v půli
cesty.

O b r a z 2 6 .
Pracovní premiéra
den

Ve Fukově pracovně právě probíhá povolební tisková konference. U stolu sedí spokojení Netřesk, Mohyla a Malina, premiérova židle je volná. Po stole se válí mikrofony a diktafony. Kousek dál postávají novináři. Kameraman vše zabírá, osvětlovač osvětluje. Netřesk hovoří k novinářům:

Netřesk:

Nikdo z nás nepochyboval, že naše Všelidová demokratická strana ve volbách zvítězí, ale že dostaneme 46 procent hlasů, tak s tím jsme tedy opravdu nepočítali.

Z chodby sem náhle dolehne zpěv:

sbor:

Hola, hola, hola, hej,
Fuk je mocný čaroděj.

Jak Netřesk zaslechne zpívající děti, vstává a ukazuje směrem ke dveřím.

Netřesk:

A nyní už naše slíbené překvapení!

Dveře se otvírají a přichází premiér Fuk. Politici vstávají a tleskají. Mezi novináři to jen zahučí. Spokojený Fuk všem kyne a usedá na svou židli. Politici si také sedají.

Fuk:

Vážení spoluobčané, milí voliči, dovoluji vám poděkovat za vaše hlasy.

Náhle zazvoní telefon na stole. Fuk se zarazí a rychle zvedá sluchátko:

Fuk:

Tomáš Fuk... Je mi to líto, miláčku, ale já opravdu nevím, kam jsi strčila

dálkový ovladač od televize. Pa.

Rychle zavěsí a opět nasadí profesionální úsměv.
Malinovi není dobře. Z kapsy vyndává lahvičku s léky, polyká tablety a zapíjí je.
Fuk hovoří takřka pateticky:

Fuk:
Díky vám jsme opět vyhráli volby. To proto, že pravice má ráda boháče a levice chudáky, kdežto my sloužíme všem!

Mohyla, Netřesk a Malina radostně tleskají. Malinovi je stále hůř. Třese se a potí, sotva lapá po dechu.

Fuk:
Včera jsem prožil klinickou smrt. Viděl jsem z výšky naši zem a poznal, co je v životě nejdůležitější. Rozhodně to není vyrovnaný státní rozpočet. Děkuji vám za pozornost.

Politici tleskají.
Nemohoucí Malina se sune ze židle.
Mohyla si ho všimne a zachytí ho.
Novináři dál všechno pozorují.

Mohyla:
Doktora! Zavolejte doktora!

Malina:
Ne! Jenom ne doktora!

Mohyla a Netřesk pokládají na stůl sténajícího Malinu.

Mohyla:
Je vám něco, kolego?

Malina mluví z posledních sil:

Malina:
Jen jsem si vzal prášek na bolení hlavy. Dal mi ho doktor Dub z úřadu vlády.

Malina vyndává z kapsy lahvičku s tabletami a podává ji Netřeskovi. Na její etiketě vidíme lebku s hnáty. Netřesk ji otvírá a čichá k ní.

Netřesk podává lahvičku Mohylovi. Malina je v posledním tažení:

Malina domluví a omdlí. Mohyla si prohlíží tablety.

Přišel Fuk a sápe se po lahvičce.

Mohyla ucukne a lahvičku schová.

Fuk rozhazuje rukama.

Mohyla:
Doktor Dub? Nemáme tu žádného doktora Duba.

Netřesk:
Voní po hořkých mandlích.

Malina:
Takhle špatně mi naposled bylo, když se naši fotbalisté neprobojovali na mistrovství světa.

Mohyla:
Kyanid draselný.

Fuk:
Dejte mi taky jednu tabletu. Už mi z toho všeho začíná bolet hlava.

Mohyla:
Vždyť byste se mohl otrávit!

Fuk:
No a co? Hlavně že mi přestane bolet hlava.

O b r a z 27 .
Chodba
večer

Děti stojí na svém obvyklém místě a nadšeně zpívají:

sbor:

Voliči už s vděkem žasnou,
uměli se narodit,
i když třeba ani nechtěj,
čeká na ně blahobyť.

Hola, hola, hola, hej,
všeho máme habaděj.

Teprve teď vidíme, že ve dveřích
od Fukovy pracovny stojí Netřesk a
poslouchá děti. Když dozpívají,
mávne na uklízečku Němcovou,
která kousek odtud myje podlahu.

Netřesk:

Haló, paní kolegyně, pojd'te sem
na chvíli.

Němcová se diví. Odkládá náčiní a
jde.

O b r a z 2 8 .
Pracovní premiéra
večer

Vedení VDS schůzkuje. U stolu vedle sebe sedí premiér Fuk, ministr vnitra Mohyla a poradce Netřesk. Přichází Němcová. Do místnosti se nehrne s velkým nadšením. Netřesk na ni volá:

Netřesk:
Pojďte blíž, paní Němcová.

Němcová trochu popojde a zůstane stát „na koberečku“.

Netřesk:
Bohužel mám pro vás špatnou zprávu.

Netřesk je trochu nervózní, Němcové se nedokáže podívat do očí.

Netřesk:
Právě jsme se usnesli, že máte výpověď.

Němcová zavravorá.

Němcová:
Cože? To musí bejt nákej omyl.

Němcové se pomalu vrací ztracené sebevědomí. Žena nastavuje slechy, nemůže uvěřit vlastním uším.

Netřesk:
Naděje, které jsme do vás v minulém volebním období vkládali, jste bohužel nenaplnila.

Němcová:
Cože jsem nenaplnila? Všechno bylo plný! I ty zásobníky s tekutým mejdlem.

Netřesk:
Ale toaletní papír občas chyběl.

Němcová se rozkřikne:

Němcová:

No, protože ho tu lidi kradou!

Netřesk nervózně rejdí očima po místnosti. Je mu to nepříjemné.

Netřesk:

A taky špína na chodbách byla. Všichni si na vás stěžovali.

Uklízečka si dupne. Trochu z ní jde strach, ale zároveň vzbuzuje soucit.

Němcová:

Jo, stěžovali? A že o tom nic nevím!

Mohyla je razantnější než Netřesk:

Mohyla:

Báli se vás. Nepřipustila jste jiný názor.

Netřesk:

A v bufetu jste nikdy neměla nic pro vegetariány.

Němcová:

To by tu nejdřív musel bejt nákej vegetarián!

Mohyla:

Aspoň jedno teplé jídlo jste mohla podávat.

Fuk rozhazuje rukama.

Fuk:

Odpadkové koše páchly až na ulici.

Netřesk:

Víte vy vůbec, kolikrát jsem uklouzl po mokré podlaze?

Fuk vstává od stolu a jde k uklízečce. Srší falešným soucitem:

Fuk:

Je nám to líto, paní Němcová, my bychom si vás tu klidně nechali, víte

sama, že jsme vždycky nadržovali bezvýznamným outsiderům, ale voliči rozhodli jinak. Chtějí nové tváře. Hodně štěstí a sbohem.

Fuk podá Němcové ruku. Připojují se i Netřesk a Mohyla, kteří už také vstali. Předstírají soucit.

Netřesk:
Děkujeme za všechno.

Mohyla:
Na shledanou.

Fuk, Netřesk a Mohyla tlačí Němcovou až ke dveřím. Němcová odchází.

O b r a z 2 9 .

Chodba večer

Němcová vyjde ven z Fukovy
pracovny a po chvílce váhání se
začne vychytrale usmívat. Svěřuje se
do kamery:

Němcová:

A to kdyby věděli, že jsem
předevčírem dala výpověď.
Rozhodla jsem se napsat knihu. Bude
se jmenovat Obsluhovala jsem
premiéra. Lidi totiž milujou literaturu
faktu, obzvláště když je dobře
vymyšlená.

Němcová křikne na celou chodbu:

Němcová:

Tak sbohem!

Hrdě odchází středem, kolem
dětského pěveckého sboru.

Děti radostně zpívají:

sbor:

Vlast nám vzkvétá jako kvítí,
otvírá svůj rodný klín,
lidé si už nezávidí,
krade se tu čím dál míň.

To je práce politiků,
rozum mají v malíčku,
není snadná tahle práce,
z prdu dělat kuličku.

Pomozme jim, plaťme daně,
s láskou k vlasti bezuzdnou,
zajistí nám klidný spánek,
pokud sami neusnou.

Děkujeme za jistoty,
že si můžem v míru hrát,
až vyrostu, taky chci být,

na úřadě byrokrat.

Ze dveří se vykloní na chodbu
naštvaný Tomáš Fuk a křikne na děti:

Fuk:

A vy už taky vypadněte! Kdo to má
pořád poslouchat?

Děti seberou kasičku a pokorně
odcházejí pryč.

Konec